

TÖRTÉNELMÜNK KÖZPONTI TITKAI

4.

ISTEN SZAVA A MAGYAR NÉP SZAVA
AZ ŐSI MAGYAR NÉPFELSÉGJOG VIRÁGZÁSA ÉS
HANYATLÁSA

„(...) az akkori dolgok-is igen homályban vagynak,
nem lévén nekik (a magyaroknak) olyan Liviusok
vagy Polibiusok,
a' ki az emlékezetre méltó dolgokat
világosságra hozván köz haszonra fenn tartotta volna.”
(Bod 1766, Előbeszéd)

„Dio helyesen jegyzi meg,
hogy a császárok kora óta
nehezebbé vált a történetírók dolga, mivel minden titokban folyt;
(...) *megtudni csak azt lehetett,*
amit a zsarnok örültsége és arcátlansága
nyilvánosságra juttatni engedett,
vagy amit maguk a történetírók kikövetkeztettek.”
(Montesquieu 1734/1975, 126.)

BEVEZETŐ

A magyar történelem központi kérdései megoldást követelnek. Az igazság létérdekünk, mert csakis az igazságra építhetünk tartós várat. Ha másutt sehol, akkor itt kell feltárnunk a való igazságot magunkról, történelmünkről. Soha nem hallott ígéket kényszerülünk kimondani: az elhantolt igazság ígét, az immár évezrede föld alá döngölt igazság szavait.

Lelakatolt egék alatt élünk, lepántolt egék alatt, rozsdalakatokkal aggatták ránk a hideg bádóg-ég pántjait, kegyetlen hazugsághalmazatok alatt vergődik nemzetünk, senki sem nyúlhat hozzájuk, mivel az utóbbi félévszázad-évszázad-évezred során irgalmatlan szegecselők ránk szegecseleltek. Már ott tartunk, régóta ott tartunk, hogy rettegjük kimondani az igazságot, szívünkéből föltörne forró sugárzasként a hetedik égig, ámde a hallgatás szolgálása lefojtja: gigantikus erőket fagyaszt meg bennünk, s tehetetlen kushadásba bénít, s földre hasaltan, önnön láncai által korlátok közé szorított bilincses ebként lesünk a vigasztalan létre. Senki sem nyúlhat ezekhez az otromba, iszonyú lakatokhoz. Csak éjten-éjen csillagok parázsosójében hallani: repedeznek már, szakadoznak-rothadoznak már a tört ég rozsdás pántjai, s titáni erővel belülről kezdenek hasadozni már az ezeréves kripták.

Gyötrelmes kín, eszméletűjtő, kedv- s lélekölő átok: nem tudni, kik vagyunk, kik voltunk, hogy éltünk, hol éltünk, miféle törvények szerint éltünk, milyen erkölcsi-társadalmi körülmények adtak célt és értelmet életünknek, kik voltak őseink, miféle igazságok szabták meg életüket, s miként állták meg helyüket régmúlt idők ádáz viharaiban, és mit hagytak ránk örökül?

De még a nemtudásnál is fojtogatóbb, gyötrelmesebb mindezt rosszul tudni, tévesen tudni, hamisan tudni.

És sajnos ez utóbbi áll miránk. Féligazságok, téveszmék, végzetes tévtanok hálójában vergődünk, hamis eszmék ködtengerében fuldoklunk. Eszmélete-vesztett embernél mérhetetlenül súlyosabb az emlékezete-vesztett nemzet helyzete, hiszen az előbbit ép emlékezetű emberek veszik körül, s támaszul szolgálhatnak nagy bajában, míg az em-

lékezete-vesztett vagy akárcsak emlékezete-torzult nemzet jogosan élhet a gyanúval, hogy azok veszik körül, akik vesztére törnek, s netán a maguk érdekei szerint vezetik végzete felé.

Ó jaj, ha a rápántolt hazugságok dermesztő uralma alól egyszer feltámadna a magyar nemzet! Jaj, ha egyszer már végre a maga igaz színének, ezer arcának valóságában láthatnánk őseinket! Ha lemérhetnők magunkat küzdelmesen is gyönyörű hajdanidőnk tükrében, ősapáink és ősanynéink sorsában, s az életük által alkotott történelemre támaszkodva sorsunkat kibontakoztathatnánk! Jöjjön el végre-valahára! El kell jönnie a történelmünket fojtogató köd felszámolásának!

1.) JOG ÉS TÖRTÉNELEM

A magyar ősnemzetgyűlések szellemében, az ősi magyar hagyományok felelevenítése céljából új, szabad nemzetgyűlésre van szükségünk. Ősi magyar közjogunkról szólván fölöttébb illendő a méltatlanul támadott Werbőczy Istvánnak (1458-1541), a középkor nagy törvény-összefoglalójának, a hírneves Tripartium, a Hármaskönyv megalkotójának emlékét idéznünk, azzal a tisztelettel, amely a magyar hagyományok minden őrzőjének kijár. Gondolkodó ember számára nem lehet kétséges, a mindenkori jogrend elválaszthatatlan a történelemtől, jogrendünk, törvénykezésünk történelmünkön alapszik, a történelemből nő ki, és visszavilágít a történelemre. *Mert történelem és jog egybefonódik elválaszthatatlanul.*

Mi magunk jól tudjuk, azokkal szemben, akik törpe távlatok közé szeretnék szorítani a magyar történelmet, és őstörténetünket egyszerűen törölni a nemzet emlékezetéből, hogy mai világunkat nemzeti szempontból egy hatalmas időtartamú korszak előzte meg, méghozzá a nemzeti virágzás és szabadság korszaka. Perdöntő, létfontosságú tanulságokra juthatnánk, ha kezünkbe vehetnők ennek a korszaknak a jogalkotását, törvényrendszereit egybefoglaló őskódexeket. De sajnos, egy sem maradt ránk; bizonyosan voltak, de tűzrevettettek éppúgy, mint egyéb őstörténeti kódexeink, kincseink, ereklyéink, s így aztán hasztalanul forgathatjuk töviről-hegyire a Corpus Jurist, a Magyar Törvénytár vaskos kötetét. A bennük megőrződött szokáshagyományoktól és egy-két történeti szemelvénytől eltekintve, amelyekre főleg Werbőczy Tripartiumában, Hármaskönyvében bukkanhatunk, az ősi jogrendnek nyoma is alig akad, legfeljebb itt-ott halavány sejtelmekben, utánérzésekben derenghet elénk az ezer éve eltörölt jogkorszak emléke.

Be kell látnunk, bármily sajnálatos ez: ősi jogrendszerünk történelmünk háttérvonulatai mögött, történelmünk mélyen felszín alá temetett rétegei mögött rejtőzik, s ha bárki által valamilyen módon még egyáltalán megközelíthető, úgy ez kizárólag őstörténetünk és őstörténeti hagyományaink feltárásának útján történhet meg. Csak őstörténetünk világának szellemi felszabadításával, újjáalkotásával éledhet újjá poraiból támadt főnixként ősi jogtörténetünk mélyreható világa is.

Megkísérhető-e ez a siker reményében? Tegyük rá próbát! Vágjunk neki a feladatnak! Vegyük sorra a nyomokat. Tegyük meg, ami megtehető, terjedelmi korlátaink keretében.

2.) A MAGYAR ŐSÁLLAM TARTÓPILLÉREI

Kezdjük ott, létezett-e magyar ősállam? Mert, mi tagadás, alig tudunk valamit a magyar ősállamról. Valójában mégcsak azt se nagyon tudjuk, egyáltalán volt-e, létezett-e? Ősállamiságunk fogalma, tudata áldozatául esett annak a szívós, immár ezredéve folyó szellemi hadjáratnak, amelyet hivatalos és egyházi körök folytatnak népünk őstörténete, ősműveltsége ellen. Még azt is tagadásba vették, hogy volt-e államiságunk. Széltében azt hirdetik, a XI. század előtt magyar állam, államszervezet egyszerűen nem létezett.

Kérdés, egyáltalán felhozható-e még a magyar ősállam a feledés homályából? Feltalálható, feltárható-e még bármilyen bizonyítéka a magyar ősállamiságnak? Itt csupán vázlatosan, főbb vonásaiban utalhatunk a magyar ősállamnak a magyarság ősi egységes jogrendje szerinti felépítésére a következők szerint:

- A. Nemzetgyűlés, a legfelsőbb hatalom szerve
- B. Az uralkodó és tanácsadói (Kende (Köndü) és Gyula (Gylas, Dsila)), és tanácsadó testülete (királyi tanács, fejedelmek tanácsa)
- C. Fővezér, vezér (kapitány v. kapudán) és tanácsadó-ellenőrző testülete
- D. Főbírák, országbírák
- E. Népi, nemzetségi és törzsi nemzetgyűlések
- F. Ősi területi intézmények, vármegyei szervezetek, testületek az őshonos magyar népek, néprészek területi elhelyezkedéséhez igazodva.
- G. Községi tanácsok, falunagyok (folnagyok, falu vénjeinek tanácsa)

Egybefoglalva:

A régi magyarok legfőbb közigazgatási, hatalmi, népképviselői szerve a nemzetgyűlés. A nemzetgyűlésen minden ereje teljében levő, fegyverforgató magyar köteles megjelenni, és munkájában legjobb tudása szerint részt venni.

3.) ŐSI SZKÍTA TÖRVÉNY: KÖZÜGYEKBE KÖTELEZŐ A RÉSZVÉTEL

Országos közügyekben törvényileg kötelező volt minden felnőtt, fegyverfogható magyar részvétele. Nemcsak jog volt ez, hanem kötelesség. Kézai Simon Gesta Hungarorumában (1283) találjuk erre vonatkozólag az egyik legbiztosabb nyomot. Kézai a *Lex Scythicát, a szkíta törvényt hozza fel bizonyásággal*, s arról számol be, hogy súlyos büntetéssel kellett lakolnia annak, aki felhívás ellenére nem jelent meg a nemzetgyűlekezeten. „Aki pedig a fölhívásnak nem tett eleget, s nem tudta megokolni, hogy miért, azt a szkíta törvény értelmében fölkoncolták, vagy törvényen kívül helyezték, vagy egyetemleges szolgaságra vetették.” (Kézai 1283 k./1984, 121.).

Más krónikás forrásokból tudjuk, hogy a távolmaradót, ha alapos okkal ki nem mentette magát, kettőbe vágják. Megdöböntő, ugye? Kettéhasították, csupán azért, mert nem jelent meg az összehívott gyűlésen. Hozzuk az esetet közelebb a mához. Tegyük föl, mert megeshet, egy derék közember a maga legjobb képességei szerint elő akarván mozdítani az ország szekerét, közügyeink intézését, kormányzatunk működését, kapja magát, s személyesen is tapasztalni akarván, mi zajlik az országgyűlésen, meg akarván hallgatni, mi folyik ott, be akar menni a Parlament beszédházzá törpült épületébe azzal az elhatározott szándékkal, hogy ő is résztvesz annak munkájában. Benyt a Parlamentbe, azaz odaáll. Be nem juthat, mivel örök állják el útját, szépen

eltanácsolják, ha pedig erősködik, alighanem elmeszakértői vizsgálatnak vetik alá.

Természetesen nagyot változtak az idők, bonyolultabbá váltak a dolgok, s ami akkor természetes vagy éppen kötelező volt, ma már keresztülvihetetlen. De a tény: tény marad. A fordulat óriási, a közemberek közügyekből való kirekesztése szélsőségesnek, teljesnek, végletesnek mondható. Némileg enyhíthetnének ezen a hírközlő szervek, a médiák. De ebbe most ne bocsátkozzunk bele.

Térjünk vissza a megrökönyödést kiváltható, drákói szigorúságú szkíta törvényhez. Mai fejjel nem is könnyű felfognunk ennek megokolását. Halálbüntetéssel, s annak is szokatlanul kegyetlen formájával sújtani azt, aki csupán annyit vétett, hogy nem jelent meg a felszólításra? Nem szélsőségesen eltúlzott, barbár megtorlás ez? Hiszen, tudtunkkal, nincs szó háborúról, háborús mozgósításról, a szövegből legalábbis nem kivehető ez. Minek akkor az irgalmatlan büntetés?

A mögöttes szándék azonban világosan kivehető. Összefügg ez a szkíta élet- és világszemlélettel, amelynek a közösség, a haza szolgálata állt a központjában. A közgyűlésre felszólító határozat elmulasztását akként tekintették, hogy a távolmaradó kivonja magát a közszolgálatból, ez viszont halálos bűnnek minősült, a közszolgálat iránti érdektelenség megnyilatkozásának, mi több, megtagadásának, már-már árulásnak. A népet alkotó közösség szolgálata a szkítamagyarok életének és gondolkodásának homlokterében állt, s ennek elmulasztása, elhanyagolása főbenjáró véteknek minősült. Ez magyarázza, hogy minden hadrafogható magyar számára kötelező volt a nemzetgyűlésen való részvétel.

4.) MÉG EGYSZER A SZKÍTA TÖRVÉNYRŐL

Kézai mint jelentéktelen, vagy közismertsége folytán érdektelen, magától értetődő valamit említi a szkíta törvényt, egyetlen szóval sem emelvén ki azt szövegének szövetéből. Gyakran éppen az ilyen mellékesnek látszó, jószerint észrevétlen, lényegtelen részletek világítanak a történelem mögöttes mélyeibe. Ez itt például a legnagyobb természetességgel bizonyítatlanul bizonyítja, hogy a régi magyaroknál a szkíta törvény érvényesült. Közvetett, akaratlan, rejtett bizonyítékként, megfellebbezhetetlenül tárja eléink, hogy a magyarok igenis szkíták, akik szkíta törvények szerint éltek.

Továbbhaladva ezen a nyomon, megállapítható az is a szkítaság vonatkozásában, központi területi elhelyezkedésük tényét is figyelembe véve (Atilla birodalmának központja stb.), hogy a magyarok a királyi szkíták, erkölceikből ítélve pedig az ókori világ legigazságosabbnak mondott igazságos szkítáinak maradékai, s őshonosak a szkíta hazában.

Noha csak egy helyütt említi Kézai ezt, bizonyosra vehető középkori krónikánk egészéből, hogy a szkíta törvény az egész régi magyar életet áthatja, s nyomát lelhetjük ott is, ahol nem esik róla említés. Fülünkbe kell zendüljenek Anonymus szavai: „*A szcítaiak, amint mondtuk, jó régi népek.*” (Anonymus 1200 k./1975, 79.).

Priszkosz, a bizánci historikus, aki a 448-as évben megfordult a Hun Birodalom központjában és Atillával személyesen is beszélt, munkájának fennmaradt töredékeiben az akkor itt élt szkíta népről számolt be, és Atillát is következetesen szkítának, szkíta uralkodónak nevezi.

Kézai szkíta törvényről szóló megjegyzése és a történelem számtalan adata tanúsítja:

itt volt az ősi Szkítia. S itt maradtak fenn a világon egyedül a maguk eredeti igaz arcu-
latának megőrzésével a szkíták maradványai, a magyarok.

5.) NEMZETGYŰLÉS DÖNTÖTT AZ ORSZÁG MINDEN KÉRDÉSÉBEN

Az ősnemzetgyűlés, és egyáltalán a nemzetgyűlés nem tévesztendő össze - ami gyakran megtörténik - az országgyűléssel, s kiváltképp nem a mai parlamenti rendszerrel, a parlamenttel. Az ősi nemzetgyűlés a szó igaz értelmében, valóban a nemzet gyűlése volt, a nemzet igaz és teljes felelősségű képviselője, amelyet nem az újabb-kori módon hatalmi tényezők, fölülről szervezett pártok irányítottak a maguk párt-, azaz részérdekei szerint. Ez ugyanis a legtágabb lehetőségeit biztosítja a visszaéléseknek, a nép akarata kijátszásának, sőt visszajára fordításának, pl. oly módon is, hogy a „ki-tudja-milyen” érdekeket, törekvéseket képviselő párt-érdekcsoportok fölülről, a maguk berkeiből és a maguk külön érdekeinek szolgálatára jelölnek ki olyan személyeket, akiknek kilétéről, hogy ki fia borja, magának a népnek jobbára sejtelve sincs. Horribile dictu, szörnyű ki-mondani, még az is elfordul, mint minálunk pl. a legutóbbi ún. „országgyűlési választásokon”, hogy olyan személyek kerültek jelölésre, akik még saját igazi nevüket, családi nevüket - és vele valódi kilétüket és törekvéseiket, viselt dolgaikat is - eltitkolták, úgy, hogy a nép valójában általa ismeretlen, nemritkán lefedett arcú személyekre szavazott mintegy bekötött szemmel, holmiféle álarcosbálon, ezerféleképpen elbódítva és fél-revezetve. A magyar ősnemzetgyűléseken ezzel szemben nem holmi körmönfont mesterkedéssel kiválasztott, kijelölt, ismeretlen célokat szolgáló ismeretlen személyek gyűltek össze (részint az ekként megszerezhető kiváltságok, előjogok megszerzése céljából), hanem magát az országot fenntartó és az országot minden ellenséggel szemben megvédő magyarok, méghozzá a maguk teljességében.

Éppen ezért az ősnemzetgyűlések - s a többé-kevésbé nyomaikban járó későbbi évszázadok magyar országgyűlései is - nem épületekben tartattak, nagyobb lévén számuk, semhogy bármely terembe beférhettek volna, hanem a szabad ég alatt, váltakozó színtereken, a mindenkori közszükségletek szerint. Tény és való: a nemzetet maga a nemzet képviselte a maga teljes jogú tagjainak a teljessége által. Maga a nemzet jött össze itt, hogy döntsön a saját sorsáról, a népközösség minden dolgáról, és ha szükséges - ítéljen is. Nemzetgyűlés döntött az ország minden közérdeket érintő ügyében:

- a trónutódlás kérdésében - a Vérszerződés idevágó rendelkezéseinek figyelembevételével
- a királyi tanács és a fővezér a nemzetgyűlés ellenőrzése alatt áll
- a vezér, a főbírák, országbírák felelősséggel tartoznak a nemzetgyűlésnek
- minden vezető, tisztségviselő a nemzetgyűléstől nyeri megbízatását
- a nemzetgyűlés - miként erről Kézai tudósít (Kézai 1283 k./1984, 121.) - a legfőbb bíró ítéletét is megsemmisítheti, ha azt hibásnak találja.

A fővezér - illetve a vezérek tanácsa -, akinek személye háborús időkben mintegy a nemzet önvédelmének megtestesülése, a hadiállapot tartama alatt élet és halál ura, ámde ez nem eshet a közszabadság, a nemzetérdek és az igazság rovására.

A Vérszerződés rendelkezése szerint: „*Hogyha valaki Álmos vezér és a többi fejedelmi személyek utódai közül az esküvel kötött megállapodásokat meg akarná szegni, örök átok sújtsa.*” (Anonymus 1200 k./1975, 83.).

A nemzet szabad, egyenjogú tagjai a magyar néprészek, törzsek, nemzetségek és népek, köztük a hunok, avarok, székelyek, pannonok, palócok, csángók, jászok meg a többiek. Mindegyikük külön-külön él a maga történelmileg kialakult területén, a többiektől csaknem független testként, külön önhatalmú szervezetekkel és testületekkel, külön-külön népi, törzsi-nemzetségi tanácsokkal, és ezeken belül még minden népi település, közösség (község) is külön tanácsokkal bír: faluvének tanácsa, a folnagyok (falunagyok) vezetésével.

- A nemzetgyűléseken adataink szerint a folnagyok (falunagyok) révén az ország e legkisebb közösségei, a községek is képviseltették magukat.
- A közügyek, államügyek intézésében, az állam vezetésében, kormányzatában minden egyes magyar személyesen és tevőlegesen részt vett.

Fentiekhez kiegészítésül még hozzá kell tennünk: a vármegye, a vármegyei szervezet hivatalosaink szerint Szent István király uralkodását követően alakult ki, akkor, amikor bomlása megkezdődött; akkor, amikor az addig minden ellenséges erő által megközelíthetetlen magyar ősvárakba a belső árulás kiteljesedése folytán nyugati katonaságot helyeztek, s ahol csak lehetett, a várak helyébe kegyhelyeket, zárandokhelyeket, monostorokat építettek. Vagyis akkor, amikor megkezdődött a hajdani avar körgyűrűkre, védősáncokra alapozódott ősi magyar vármegyei rendszer felbomlasztása, felszámolásának több évszázados, Mária Teréziáig húzódó folyamata.

6.) VEZETŐK LEVÁLTHATÓSÁGÁNAK TÖRVÉNYE

A Lex Scythicának fontos alkotóeleme és a népuralom biztosításának nélkülözhetetlen előfeltétele, elemi követelménye a tisztségviselők ellenőrzése, s alkalmatlanságuk bebizonyosodása vagy hibás, vétkes intézkedések, a hatalommal való visszaélés vagy az államérdek megsértése esetén késelem nélküli eltávolítása, leváltása. Eredendő felfogás, ősfelfogás szerint a tisztség, bármilyen legyen is az, nem kiváltság, nem holmiféle szolgálat fejében nyert örökös előjog, jutalom, érdem, hanem egyes-egyedül és kizárólag a köz érdekében kifejtett szolgálat; s így a közösségnek elemi és elidegeníthetetlen joga, hogy a tisztségviselőket visszahívja, amikor a jelek azt tanúsítják, hogy a tisztségben ülő hibákat, bűnöket vét, vagy akárcsak elkényelmesedik, s nem látja el hivatalát azzal az odaadással, ahogy azt tőle jogosan elvárni lehet.

Ennek az ősi szokásjognak, öntörvényű eljárásnak a kiiktatása a népuralom megcsúfolása s - ha demokráciát mondanak - a demokrácia szégyene. Mindez nem is mehet végbe másként, mint a kötelező és nélkülözhetetlen ellenőrzés előzetes kiiktatásával, amely jobbra korlátlan lehetőségeket nyit a hatalommal való visszaélésre. Nemrég az egyik párt vezető politikusa kijelentette, hogy csupán a feudalizmusban volt szokásban a tisztségviselők leváltása, képviselők visszahívása. Valóban igaz-e ez?

Feleljünk történeti adatokkal. Tanúskodjanak helyettünk történetírásunk leghitelesebb képviselői, a középkori krónikák! Előre kell bocsátanunk: több krónikának egyazonos tárgyról szóló megnyilatkozását idézzük, így hát egyezések, azonosságok előfordulhatnak, elkerülhetetlenek. Ez azonban ne tévesszen meg senkit. Bűnesetek tárgyalásánál is elkerülhetetlenek a tanúvallomásokban előforduló ismétlések. Ráadásul a mi középkori krónikáink adataikat, anyagaikat egymástól veszik át és előfordul, hogy egymást csaknem szószerint idézik. Ez azonban nem szellemi szegénységüket, sem

anyagismeretük, tájékozottságuk szűk voltát jelzi, hanem éppen fordítva: mélységesen átértzett történetírói felelősségüket. Hitelességük jele. Azért veszik át hiteles elődeik anyagának bizonyos részeit, mivel ezek rendkívüli fontosságának tudatában, a részletek hű megőrzésére törekedve akarják átadni azt az utókornak. Ne tévesszen meg ez hát senkit. Amit módosítanak, annak is oka van, az is nyomokat ad. Fogadjuk szavaikat tanúvallomásokként.

Igaz-e hát, hogy a feudalizmusban és csak a feudalizmusban volt szokásos tisztségviselők, képviselők visszahívása?

Kézai Simon Gesta Hungaroruma (1283): a hunmagyarok visszatéréséhez (többek között) a következőket fűzi: „Választottak maguk közül egy főbíró is, név szerint a Turda nembeli Kádárt, hogy az egész hadsereg fölött bíraskodjék; simítsa el a viszálykodók perpatvarait, s büntesse a gonosztevőket, a rablókat és útonállókat. Mégpedig oly módon, hogyha ez a főbíró túlon túl szigorú ítéletet hozna, a közösség azt érvényteleníthesse, a heytelenül eljáró kapitányt (= vezér, fővezér) vagy bírót leválthassa, amikor akarja.” (Kézai 1283 k./1984, 121.).

Képes Krónika (1358-1360): „Bírót is választottak maguk közül, egy kadar nevűt a turda nemzetségből, hogy lecsendesítse a viszálykodók pereit, megbüntesse a tolvajokat, rablókat és gonosztevőket; ám olyan feltétellel, hogy ha a bíró méltánytalan ítéletet hozna, a közösség azt megsemmisíthesse és a hibázó bírót meg a kapitányokat akkor hívhassa vissza, amikor akarja.” (Képes Krónika 1360 k./1986, 16-18.).

Chronica Hungarorum (1473): „Mindamellet egy bírót is állítottak maguk közül, névszerint kádárt a torda nemzetségből, hogy a viszálykodók pörösködését elcsendesítse, és a tolvajokat, útonállókat és gonosztevőket megbüntesse, de azzal (a feltétellel), hogyha ez a bíró nem jogszokás szerinti ítéletet hoz, a közösség érvénytelenítheti, a tévedő bírót és kapitányokat pedig leteheti, amikor akarja.” (Chronica Hungarorum 1473/1973, 10.).

Végül pedig hallgassuk meg Thuróczy János Magyar Króniká-ját (1486): „Ezenkívül egy Kádár nevű bírát is választottak maguk közül, egy bölcs férfiút, aki alkalmasnak látszott, hogy a békétlenkedők viszálykodását lecsendesítse, és megfenyítse a tolvajokat és útonállókat. *Mindamellet határozatban mondták ki, hogy ha ez a bíró nem a szokásjognak megfelelő ítéletet hoz, az ilyen ítéletet a közösség érvénytelenítheti, a tévedő bírót megfenyítheti, és a kapitányokat leteheti, amikor akarja.*” (Thuróczy 1486/1978, 40-41.).

Borzasztó történelmi tudatlanságot árul el tehát azt állítani, hogy a képviselők, tisztségviselők leváltása kizárólag a feudalizmusban volt érvényben, még ha eltekintünk is ennek az állításnak a politikai háttér-okaitól. Mi több, éppen a feudalizmusban érvénytelenítődött ez az ősi népszokás, valójában: népszokás szentesítette ősi népjogi törvényt.

Természetesen nem a fenti állítás megcáfolása kedvéért, hanem azért sorakoztattuk fel középkori krónikásaink tanúskodását, hogy kiemeljük: őszállamiságunk, ősjogunk egy sarkalatos törvényéről, a *Lex Scythicáról* van szó. Ennek kiiktatása a népképviselési elv nyílt megtagadása, s egyben a nép sorsát intéző képviselők ellenőrzésének, az ellenőrzés elemi követelményének megtagadása: tehetnek a tisztségben ülők akármit, visszaélhetnek a ki tudja milyen módon megszerzett hatalommal - felelősségre nem vonhatók, bársonyszékeikből ki nem mozdíthatók.

Gondoljuk csak meg: mi a biztosíték rá, hogy a vezető, bárki is legyen az, bármilyen

tisztségben, képviselőségben üljön, nem téved, s nem tévedhet? Tán a pápai csallhatatlanság tana ez, átvive minden ismeretlen gyökerű, múltú és szándékú, „istentudjahogyan” hatalomra került politikusra? És mi történik, ha netán áruló kerül közénk, ha áruló támad köztük? Nem lehet leleplezni, nem lehet leváltani, még ha belepusztul is az ország? Belepusztuljon a nép?

Összefoglalva:

A hűtlen vagy hibás tisztségviselők leváltásának őstörvénye, a szkítamagyar közszabadság egyik fontos követelménye előírja:

- Minden tisztség, a legkisebttől a legnagyobbig kizárólag a közösség akaratából, választás, méghozzá közvetlen választás útján kerülhet betöltésre.
- Minden tisztségviselő, tiszttartó, a legnagyobbtól a legkisebbig, a fővezértől, sőt az uralkodótól, a fő- vagy országbíróktól a törzsi, nemzeti tisztségviselőig bármikor letehető, ha a közakarát ezt úgy kívánja, vagy ha intézkedéseivel szemben kifogások merülnek fel, illetve, ha magatartásukkal szemben kételyek, viselt dolgaikban tévedések, hibák, részrehajlások mutatkoznak.
- Az őstörvény ugyan szó szerint nem tartalmazza, de lényegéből következik - valamint abból a tényből, hogy minden tisztségviselő közakarát, közválasztás útján kerül tisztségébe, s így megválasztásakor a megtévesztés, alakoskodás, hamis látzat megjátszása, a közösség megtévesztése kizárt -, hogy csak olyan személy kerülhet bármiféle tisztségbe, akinek addigi élete, előélete, a nemzet közösségének tett szolgálata eleve tanúsítja, hogy méltó a közösség szolgálatára.

7.) TISZTSÉGVISELŐKKEL SZEMBENI ELEMI KÖVETELMÉNYEK

- Másoknál jobbaknak, erényesebbeknek kell lenniök, példát kell mutatniok szolgálatban és tisztességben: a tisztség tisztességéből fakad, és tisztességet követel.
- Olyan személyeknek kell lenniök, akik addigi életük során hitet tettek a közösség, a nép iránti odaadásukról és hűségükről.
- Nyilvánvaló ugyanis, hogy nem a közösségnek, nem a népnek, nem a nemzetnek kell a vezetőket szolgálnia, hanem a vezetőknek a népet: aki ezt az elvet nem vallja, vagy megszegi, ne lehessen vezető többé, ne kerülhessen, és ne maradjon semmilyen tisztségben.
- Tisztségére méltó vezetőnek mindenkor a közösség felé kell fordulnia, s az ő érdekeit kell érvényre juttatnia.
- Azt a vezetőt, aki a közösség megtévesztésére, kijátszására, véleményének, akaratának, érdekeinek elfojtására törekszik, nem csupán leváltani kell, de pellengérré állítani és felelősségre vonni.

8.) EZÜSTEDÉNYEKBŐL LAKOMÁZÓ PARTASZTOK - HETEDHÉT ORSZÁGRA SZÓLÓ LAKODALOM ATILLA PALOTÁJÁBAN

Meglehet rendhagyó - vagy csak rendhagyónak tetsző - módon a magyarok 896. évi visszajövetelének egy - túlzás nélkül mondhatjuk - csodálatos eseményére térünk ki a magyar parasztság egykori társadalmi helyzetének a jellemzése céljából.

A honvisszavétel hadműveletei még be sem fejeződtek, mikor meglehetősen szokatlan eseményre került sor: Árpád, miként Anonymus erről beszámol, bevonult Attila hun nagykirálynak az ország szívében fekvő palotájába. (Anonymus 1200 k./1975, 120-121.).

Közel félezer év telt el Atilla halála óta, és a történelem vad viharai verte ország hajdani fővárosa és Atilla palotája is romokban állt. Árpád és vitézei megrendült lélekkel jártak a roppant kőfalak, márványcsarnokok, félig ép vagy törött, kidúlt oszlopok között, elámulva Atilla királyi palotája fogadó- vagy dísztermének elképesztő méretein.

Honnan tudjuk mindezt? Az alábbiakból minden gondolkodó fő számára tüstént kiderül. Árpád - átmeneti jelleggel ugyan - berendezkedett a palotában és itt fogadta vendégeit. Az adott körülmények között természetesen nem lehetett szó semmiféle, még átmeneti, részleges helyreállításról sem.

Kőpalota ez, igen, márványpalota, nem deszkahodály! A Nibelung énekekben ez áll:

„Nagy tágas palotában lakott a dús Etel,
Költséggel és munkával magasra vitte fel,
Megrakta sok toronnyal, a terme számtalan,
Közepé tág ürében nagy vigadója van.

Töméntelen vendégre számítva épített:
Fogadni benne sokszor egész egy nemzetet,
Tizenkét dús királyt is, ki járta udvarát,
Meg a ki benne nyüzsgött, termérdek jó barát."
(A Nibelung-ének 2004, 259.)

Itt gyűlt össze Magyarország valamennyi vitéze - ahogy Névtelen Jegyzőnk írja.

Hogyan? *Magyarország valamennyi vitéze?* Hogy értsük ezt? Nem Árpád hadainak összes vitézei, hanem Magyarországiéi? Elő kell vennünk Anonymus tudósítását (Anonymus 1200 k./1975, 120.). Az Atilla városába történt bevonulás leírásánál különös fordulat figyelhető meg: „Másnap pedig Árpád vezér (Secundo autem die dux Arpad) meg minden főembere (et omnes sui primates) Magyarország valamennyi vitézével együtt (cum omibus militibus Hungarie) bevonult Attila király városába.” (intrauerunt in ciuitatem Atthile regis) A monda első része, ha jól megfigyeltük, félreérthetetlenül Árpád vitézeiről, főembereiről szól, a második mondatrész viszont már az eddigi csoportmegjelöléstől eltérően, területi meghatározást ad, s már Magyarország összes vitézeiről szól, nemcsak azokról, akik Árpáddal jöttek be. Az eltérés még inkább kiütöközik, ha taglaljuk a mondottakat:

- A. Bevonult Árpád
- B. meg minden főembere

Ezek után értelemszerűen az következő:

- C. és valamennyi vitéze.

De Anonymus itt már tágabb, és a területre, Magyarországra utaló meghatározással él. S ez természetesen nem véletlen. A honvisszavívókhoz, mint részben már tudjuk, időközben csatlakoztak az itthoniak, nemcsak a székelyek, hanem a többiek is, Magyarország valamennyi vitéze. Anonymus, ha nem ekként fogalmaz, hibát vét, s mintegy kirekeszti őket.

Következésképp, vitézek két világosan megkülönböztetett csoportja vonul be Árpád

vezetésével Atilla király városába:

1. Árpád és vitézei, főemberei
2. Magyarország valamennyi vitéze.

Lássuk hát, mi is történt:

Adjuk át a szót Anonymusnak. Figyeljünk - szerintünk rendkívül különös és rejtélyes - tudósításának minden egyes szavára! „Másnap pedig Árpád vezér meg minden főembere Magyarország valamennyi vitézével együtt bevonult Atilla király városába. Ott látták a királyi palotákat - egyeseket földig romban, másokat nem - és fölötte csodálták mindazt a kőépületet. Kimondhatatlanul felvidultak, mivel érdemesek lettek arra, hogy elfoglalják - s még hozzá háború nélkül - Atilla király városát, kinek az ivadékából származott Árpád vezér. Ott lakomáztak mindennap nagy vígan Atilla király palotájában, egymás mellett ülve. Mind ott szóltak szépen összezengve a kobzok meg a sípok a regösök valamennyi énekével együtt. Az ételt-italt a vezérnek meg a nemeseknek arany-, a közrendűeknek meg parasztoknak ezüstedényben hordták fel, mert hiszen a körülfekvő egyéb országok összes javát az isten az ő kezükbe adta. Bőségesen és pompásan éltek valamennyi jött vendéggel egyetemben. Árpád vezér a vele mulatozó vendégeknek nagy földeket és birtokokat adományozott. Ennek hallatára még több vendég tódult hozzá, és ujjongva vele mulatott. Ekkor Árpád vezér meg övéi örömben húsz napig maradtak Atilla király városában. Közben majdnem mindennap Magyarország vitézei valamennyien a vezér színe előtt vértezett harci ménjükön ülve pajzzsal meg lándzsával nagy tornát vívtak; másfelől az ifjak pedig pogány szokás szerint íjas-nyilas játékot játszottak.” (Anonymus 1200 k./1975, 120-121.).

Mi kell több? Kell még több? Ennél is több arról, hogy milyen megbecsülésben állt a parasztság a régi magyarok szemében? Mert úgy igaz: ekkoriban a magyar társadalomban még nem voltak különféle, egymással szembenálló rendek, urak és szolgák, nemesek és nemtelenek, kiváltságosak és alávettettek: a társadalom még nem töredezett szét, egységes volt.

Ott ülnek hát a magyar parasztok Atilla nagykirály palotájában Árpáddal és „Magyarország valamennyi vitézével” együtt a 896. évi honvisszavétel nagy ünnepén. Zendülnek a fúvós és húros hangszerek, ujjongva rikongnak a sípok, ősi zeneszerszámok fülmámorító zenebonája közepette pengetik a regösök kobzaikat, ott ülnek a frissen ácsolt hosszú asztaloknál párd PCB kacsagányos, darutollkalpagos magyar vitézek, főemberek között Árpád asztalánál Magyarország parasztjai, díszruhás étékfogók sűrögnek körülöttük, s ők ezüst edényekből, ezüst evőeszközökkel falatozzák a párolgó, izes ételeket.

Ősjogon ülnek itt. Ők az ország gazdái, magyar parasztok. Ők virágoztatják föl, ők adnak alapot mindenhez tiszta életükkel, kemény munkájukkal, igaz emberségükkel.

Így zárjuk őket szemünkbe!

9.) HONNAN ERED PARASZT ÉS PÓR SZAVUNK?

Nyelvtörténetünk tanúsága szerint korról korra változhat, módosulhat a szavak jelentése is. Az utóbbi évszázadokban kétségkívül erős jelentésmódosulások következtek be földművest jelentő paraszt szavunkban is. Érdeemes hát futó pillantást vetnünk rá, honnan is ered ez a szó és valójában mi is az ősjelentése?

A magyar nyelv történeti-etimológiai szótára szerint szláv jövevényszó, amely - a bevált nyelvelidegenítési módszer szerint - „a magyarba egy közelebből meg nem határozható szláv nyelvből (...) került át.” (1976, III. 102.). Hát nem óriási? Nekünk magyaroknak, az emberi földművelés elindítóinak kellett átvennünk ezt az ősi szavunkat valamely „közelebből meg nem határozható” szláv nyelvből. A lényeg itt ez a „meg nem határozható”: tudják, hogy a szlávból ered, de azt már nem tudják, honnan, melyik szlávból. Vagyis tudják, azaz nem tudják. (Ekként ezzel a bravúrosan „tudományos” módszerrel sikerült kisütetni ősnyelvünk ősszavainak mintegy 90 százalékaról, hogy jövevényszó, idegenből vettük át.)

Mi több, paraszt szavunk ikerszaváról a pór-ról meg azt sütötték ki, hogy eleink azt meg, a változatosság kedvéért, a régi bajor szókincs pour szavából csipkedték le maguknak, már csak azért is, nehogy valamiképp kiderüljön, hogy ez a különböző változatokban elterjedt világszó véletlenül éppen a magyarból eredt. A tőszónak, a par-nak, pór-nak jelentése arról tanúskodik, hogy nincs összefüggésben a közönséges por-ral, amely nem a földműveléssel kapcsolatos fogalom.

Legnagyobb titkaink egyike éppen ez a szó: paraszt. Hányszor odavágták már sértő szándékkal a szemünkbe: paraszt. Annyira, hogy már parasztjaink is röstelli kezdtek. Pedig ez a szó legcsodálatosabb elnevezéseink közé tartozik. Paraszt szavunk tőszavának p-r mássalhangzói a dörzsöléses tűzgyújtás hangjaival egyeznek. Hatalmas szóbokrai vannak ennek a magyarban. Távol legyen, hogy mindet felsoroljuk, mert ez a lista túlon-túl terjedelmes lenne. Csak párat a jelzés kedvéért: pir, piros, pirkadat, pironkodás, vir-radat, vér, verés, verdesés, parázs, parázna, párzás, forró, forog, pörög, pör, pöröl, meg így tovább, szinte végtelenül. És alighanem idetartozik parlag szavunk is, amely föltehetően még a földművelés feltalálásához kötődik, ahhoz az ősi földműveléshez, amely égetéssel alakította ki az első, földművelésre alkalmas tájakat.

Ókori szerzők akként nyilatkoznak, hogy *a valóban tisztességes élet mindenkifölött azoknak az osztályrésze, akik életüket a teremtés művének továbbvitelére, földművelésre fordítják, azaz a növényi és állati élet felvirágoztatására, újrateemtésére.* Tegyük még mindehhez hozzá, hogy a magyar parasztság legnemzetibb rétegünk, őshagyományaink leghívebb őrzője, miként az a való élet tényeiből és Anonymus Gesta Hungarorumából is kitetszik. Mindehhez még a következőket kell hozzáfűznünk: Úri magasból lenézett, ezerszer primitívnek, durvának, kezdetlegesnek lefestett parasztságunk, ahogy történelmünkben visszafelé haladunk, különös átalakuláson megy át. Mintha csodák sora történe vele, nem elbarbárosodik, hanem épp ellenkezőleg, felemelkedik és csinosodik, műveltebbé és öntudatosabbá válik, a legnemesebb értelem-ben vett közemberré, olyan emberré, akinek a maga személyi, családi világán túl az egész közösség, a nemzet minden ügye ott feszül szellemi láthatárán. Évszázadok során rápán-tolódott béklyói leszakadnak, mintegy lemállanak, s alávetettségének állapotából kilépve szabaddá válik, és a köznemességbe fölemelkedve, előttünk áll a maga igaz mivoltában a régi magyar ember, államiságunk, nemzeti alkotmányunk fenntartója és védelmezője, fajtájának leghívebb és leghitelesebb képviselője, olyanként, amilyen a magyar őssalkot-mány és a nemzeti ősvallás virágzásának korában volt.

A régi magyarságnak ez az alaprétege, amely mindenkor egységes, zárt népi töm-bökbe tömörült, jobbagyi jogfosztottsága, hatalomból való kitaszítoottsága évszázadaiban alávetett néprétegeként a felső rétegektől nagymértékben elszigetelten élt, s ennek következtében érintetlenül maradván a felső rétegekben zajló keveredéstől, megőrizhette

eredeti szkíta jellegével együtt idegen szellemi hatásoktól való mentességét is. De ami még ennél is fontosabb: üldöztetések, jogfosztáson, kiszorítottságon át - vagy tán éppen ezért -, leghívebb őrzője maradt továbbra is a nemzeti hagyományoknak. Olyannyira, hogy még az Aranykorba visszanyúló őshagyományok (pl. tündérhitregék) is fellelhetők azokban a parasztság által megóvott, nemzedékről nemzedékre továbbadott hagyománykincsekben, amelyek a közép- és felsőrétegek tudatából csaknem maradéktalanul kivesztek.

10.) A KÜLDETÉS ÉS HIVATÁS TÖRVÉNYE

Gyakran és szükségszerűen felvetődik a kérdés: miért él az ember a földön? Lejáraták, gyökértelennek és oktalanul üresnek minősítették ezt a gyötrelmes és olykor-olykor minden lélekben felzajduló kérdést azok, akik nem tudták, s nem akarták tudni rá a feleletet.

A régi magyarok, élettörvényeik tanúsága szerint, tudták a választ, megadták a választ tetteikkel, egész életvitelükkel. Az ember létének csak az adhat értelmet, ha élethivatása van. S mi más lehet ez a hivatás, mint a szép, a jó, a nemes, s annak az igaz úton járó közösségnek, a hazának a szolgálata, amelytől nyelvét, értelmét, életét kapta. Kivált, ha olyan népnek a fia, mint a magyar, amelynek sorsa egybeforrt az igazsággal és szabadsággal, amelynek szava Isten szava, s amelytől elragadták elveszíthetetlen hazáját.

Hivatás nélkül az ember élete még a legjobb esetben is céltalan üresjárat, jobbára pedig, a futó örömtől eltekintve sajgó riadalom, vagy éppenséggel salakbafulladás, haszontalan tengődés. Ennek az elemi kérdésnek a megválaszolása nélkül az emberi sors olyan, akár az elküldetlen levél, süvítő szél két deszkaváz között, szürkellő por az ablakrések között, kitépott papírfoszlány.

Ósi szkíta világfelfogás szerint nőnek, férfinak hivatása van a földön. A nő hivatása élettanilag is adott az anyaságban, az élet újrateremtését szolgáló szerelemben, a család és otthon felvirágoztatásában, s a gyermekek nevelésében. A férfi hivatása pedig népének, nemzetének szolgálata, nemzete épségének, szabadságának megőrzése, előmenetelének elősegítése, ezen belül pedig a feltétlen honvédelem, ami alól egyetlen férfi sem vonhatja ki magát: ez veleszületett hivatása, amelynek betöltése értelmes célt ad és felemeli a lelket, elmulasztásának következménye viszont leépülés, szégyenletes tengődés. Márpedig, ahogy a nagy olasz költő, Dante Alighieri vallja: *„nem születtetek tengni, mint az állat, hanem tudni és haladni előre.”* Szkíta felfogás szerint a férfi hivatása mindaddig tart, amíg javakorabeli élete, amíg bírja a ráháruló fáradsalmakat. Mihelyt élemedett koruk folytán már nem képesek a haza szolgálatára, már életüknek se nagyon találják az értelmét.

A haza szolgálata! A haza szolgálata csodálatos erőt ad, lelket sugározó örömet! Mondják, hogy aki csak kap, és mindig csak kapni és kapni akar, és sohasem adni, visszaadni, amit kapott, ha lehet, fölösen is - az ilyen ember kolduslelkű és kolduséletű, s borzasztó szegénységben szenved akkor is, ha fölveti a pénz. Nem ismeri a viszonzószolgálat, az *adni, boldogítani, örömet kelteni* lélekfelemelő örömét. Az édesanyákat, a szülő édesanyákat és a szeretőket kell megkérdezni efelől. Aki pedig egy igazsághoz hozzánőtt nemzet, vagyis olyan közösség tagja, amilyen a magyar, s egy olyan nyelv, olyan múlt

örököse, amilyen a miénk, annak életét semmi sem fényesítheti jobban, mint a hazaszeretet, a nemzet szolgálata: a legszentebb hivatástudat, ami értelmet ad a létnek, s ami nélkül szétomlik, amit építenénk. Hivatás nélküli élet a mi eleink számára elképzelhetetlen volt. Meddő, élni sem érdemes tengődésnek ítélték e nélkül az életet. Ez az oka annak a ma már különös jelenségnek, hogy amikor Hunor beteljesítette hivatását, „élete nem lett hozzá hű”. S nem véletlen, hogy pontosan ugyanez ismétlődött Álmos és Árpád esetében is (l. Grandpierre K. 1990).

Ebbe az eszmekörbe tartozik Priszkosz rétor személyes élmények alapján írt megkapó tudósítása az Atilla sátrában zajló ünnepélyről, melynek során beszámol az ott fellépő regősök, énekesek által előadott hőselemeknek az Atilla vendégeire tett hatásáról: „Alkonyatkor fáklyákat gyújtottak, s két barbár jött be Attilával szemközt. Ezek maguk költötte dalokat énekeltek Attila győzelmeiről és hadi dicsőségéről.

A vendégek rájuk néztek. Némelyek gyönyörködtek a költeményekben, mások lelkét fölviszonyozta az elmúlt háborúk emléke, mások pedig, akiknek testét koruk már elgyengítette s így hevük már csillapulni volt kénytelen, könnyekre fakadtak.” (Kézai 1283 k./1999, 121-122.).

Ezek az élemedett hun vitézek nem az idő múlását, nem ifjúságuk elmúltát siratják hadiemlékeik felelevenedése során, gyászukban az ütközik ki, könnyet az csal szemükbe, hogy előrehaladott koruk miatt már nem vehetnek cselekvően részt a dicsőséget hozó küzdelmekben.

11.) ŐSJOGOK

Meglehet, törvénykönyvekben hiába keresnénk, de bárki mérget vehet rá, hogy a régi magyarok bírtak ezekkel a jogokkal, mivel a szabad élet elválaszthatatlan hozzátartozói.

1. Népfelségjog
 2. A közszabadság joga
 3. A közügyekben való részvétel joga
 4. Az igazság megismerésének, birtoklásának és kimondásának joga
 5. A nemzethez, nemzetközösséghez tartozás joga
 6. A nemzeti önazonosság joga
 7. A nemzeti közösség élete, helyzete megismerésének joga
 8. A nemzeti múlt megismerésének joga
 9. Az ismeretekben való előhaladás joga
 10. A társadalmi, jogi, személyi egyenlőség és önvédelem joga
- Ezek közül csak a leglényegesebbekre térünk ki.

12.) NEMZETI KÖZSZABADSÁG A RÉGI MAGYARORSZÁGON

Középkori krónikáinkban több ízben is előfordulnak olyan megjelölések, amik ezideig elkerülték a kutatás figyelmét. Krónikáink őstörténetünk ismertetése során gyakran utalnak a széles közösség, a köznép, a parasztság szerepére. Ha jól odafigyelünk, az az érzésünk támadhat, mintha az események háttéréből egy jobbára mellőzött történelemformáló erő lépne elő.

Már Névtelen Jegyzőknél is szembetűnő, hogy noha nemleges értelemben, meglehetősen sokszor hivatkozik a népet alkotó parasztságra. Már művének bevezetőjében kitér erre, sűrűn idézett fölöttébb talányos mondatában: „Ha az oly igen nemes magyar nemzet az ő származásának kezdetét és az ő egyes hősi cselekedeteit a parasztok hamis meséiből vagy a regösök csacsogó énekéből mintegy álomban hallaná, nagyon is nem szép és elég illetlen dolog volna.” (Anonymus 1200 k./1975, 78-79.).

Számunkra ez a szakasz azt a rendkívül izgalmas mozzanatot tanúsítja, hogy Anonymus korának paraszti hagyományyaiból megismerhetők voltak a magyar előidők eseményei és a magyarság őstörténete. Ennek a felismerésnek, illetve ténynek, valamint Névtelen Jegyzőnk hasonló egyéb megnyilatkozásainak roppant hordereje van nemcsak Magyarország akkori parasztságának, de a magyarság eredetének, őstörténetének a megítélésében is. Anonymus ezek révén akaratlanul is elárulja, hogy Magyarország akkori parasztsága színmagyar volt, hiszen Anonymus semmilyen korlátozást nem alkalmaz a „parasztk” megjelöléshez, ez pedig annyit jelent, hogy az egész ország parasztsága magyar volt, s behatóan ismerte, és már akkor is őrizte a magyarság őshagyományait.

Lényegében ugyanez ütközik ki a Botond-monda elbeszélése (Képes Krónika 1360 k./1986, 74-75.) és több más részlet kapcsán a többi középkori krónikával egyezően. A Képes Krónika például annak indokolására, hogy csak a hét vezér jött be Árpáddal, a következőket mondja: „Egyes-egyedül azt hozzák fel okul, amit a köznép mond.” („vulgus dicit”) (Anonymus k. 1200/1975, 52.).

A Chronica Hungarorum is arról, ír, hogy „(...) a köznép (vulgus) hét magyarról beszél.” (Chronica Hungarorum 1473/1973, 25.). Az idevágó adalékokat egybevetve, meglehetősen tág kép bontakozik ki a köznép - a parasztság - hagyományörző szerepéről:

- a köznép (a parasztság) Hetumogerről - hét vezérről - beszél
- a köznép a magyarok szkíta eredetéről beszél
- a köznép Ménrótról (Nimródról) beszél
- a köznép Hunorról és Magorról beszél
- a köznép a Csodaszarvasról beszél
- a köznép a Fehérló-mondáról beszél
- a köznép Lélről és Bulsúról beszél
- a köznép a buzogányos Botondról beszél.

Mindez nemcsak azt bizonyítja - egyéb történeti adatok sorával egyezően -, hogy a Kárpát-medence parasztsága színmagyar s egyben őshonos volt (az a historikus, aki lehetségesnek tartja egy ország parasztságának pár évtized során lebonyolítható cseréjét, bízvást visszakérheti az iskolapénzt), de tanúsítja azt is, hogy hazánkban a X. században, a kereszténységre kényszerítés előtt - a koradatok gyökerei ugyanis oda nyúlnak vissza - olyan kiteljesedett népuralom („demokrácia”) virágzott, amelynek nem volt párja az akkori Európában.

Közösségi népuralom volt ez, olyan társadalom, amelynek valóságos mivoltát fel sem tudta fogni a környező világ. Egyszerűen nem értették ezt a számukra különös, magyar jelenséget. És itt utalnunk kell „az első magyar király” - „az első magyar fejedelem” körül napjainkig gyűrűző zavarokra. Hivatalosaink még ma is arról cikkeznek, hogy Szent István volt az első magyar király. Még Névtelen Jegyzőnk is arról ír, hogy „A szittya nemzetet bizony semmiféle uralkodó nem hajtotta igája alá.” - jóllehet ő itt feltehetően

idegen uralkodókra gondol (Anonymus 1200 k./1975, 79.).

„A türkök (= a magyarok) hét törzsből állottak - írja Bíborbanszületett Konstantin -, de sem saját, sem idegen fejedelem fölöttük soha nem volt, hanem valamiféle vajdák voltak közöttük (...)” (Bíborbanszületett 952/1950, 171.). Pár sorral alább a Bíborbanszületett császár következetlenül mégis arról szól, hogy egyszerre több fejedelmük is volt. Sőt már arról is ír, hogy „van fejedelme minden törzsnek” (Bíborbanszületett 952/1950, 179.).

Mások úgyszintén hasonlóan nyilatkoznak: „nem volt uralkodójuk” - „király, fejedelem nélkül éltek”. Ellen-historikusaink váltig törik a fejüket, mihez kezdjenek például Levédivel, hova dugják, nem is szólva Gordiaszról, Muagerről, Álmosról meg a szkíta őskirályokról. Megoldhatatlannak érzett talányuk ez: uralkodó nélkül hogy lehet élni? Ki érti ezt? Ha pedig van uralkodó, hogy uralkodhat a közösség? Bajos fölfogni az ősi közszabadságot, azt a kiteljesült népuralmat, amelyben a régi magyarok éltek, kivált, hogy fejedelmeikről, királyaikról is felmerültek határozott, letagadhatatlan adatok. Hogyan egyeztethető össze ez a kettő: uralom és közszabadság, király és néphatalom? Az ember már-már kész volna elhinni, hogy uralomnélküliségben éltek, ha nem cáfolnának rá erre a legkülönfélébb adatok.

Olyan társadalom volt ez, amelyben a népfel ség jog uralkodott.

13.) A NÉPFEL SÉG JOG AVAGY A NEMZETI KÖZHATALOM TÖRVÉNYE

A népfel ség jog a magyar nép legősibb joga, szabadságának legszentebb záloga, legfőbb kiteljesedése. Szabad nép csak úgy létezhet, csak úgy boldogulhat, ha maga intézi életbevágó ügyeit, ha maga kormányozza önmagát, ha álcázott ellenséges, idegenérdekű elemek nem épülnek be felső irányításába, ha önmaga képének, valóságának önmaga a korlátlan ura, ha önmaga dönt létének, sorsának minden kérdésében. *A népfel ség jog nem más, mint a nép korlátlanul érvényesülő szabadsága és hatalma önmaga fölött, annak kifejeződése, hogy létének kibontakozását nem gátolja semmiféle rátelepült ártalmas erő.*

Nyugat népei a római rabszolgarendszer világából emelkedtek a feudalizmus, a jobbagyrendszer félrabszolgaságába. A magyarság viszont épp ellenkezőleg, a szabadságból süllyedt a feudális szolgaság, félrabszolgaság állapotába. Ennek szem elől veszítésével lehetetlen megérteni a magyar nép X-XIII. századi kétségbeesett szabadságküzdelmeit éppúgy, mint a magyarság további sorsának alakulását.

A régi magyar királyokat a népakarat emelte a trónra, és a magyar nép egészének cselekvő közreműködésével, képviselőiben, érdekében és ellenőrzése mellett uralkodtak. Álmost, Árpádot, mint tudjuk, pajzsra emelve választották meg, s közvetlen utódaikat Gézáig bezáróan a nemzeti közakarat emelte a trónra.

Olyan ősidőkből eredő, elemi törvényszerűsége ez az emberi közösségek létének, hogy az emberiség már nem is emlékszik rá, s eredetének felfejtésében az Aranykorig, az első emberi közösségek keletkezéséig kellene visszamennünk. Lényege borzasztó egyszerű, olyan elv, amely a természetben általánosan érvényesül s az önazonosságban, egyneműségben foglalható össze, abban az elemi, élettani szükségszerűségben, hogy minden test, minden élő szervezet működése szükségszerűen öntörvényű és önszabályozó. Épsége, egészsége csak addig teljesülhet ki, míg önszabályozó, öngazgatási rend-

szerébe idegen, öngazgatási rendszerét megzavaró, korlátozó tényezők nem hatolnak be, mert ebben az esetben a szervezet, a test senyvedni, fonnyadni kezd, működése zavart és akadozó, s ha a külső, illetve nem azonos tényezők túlsúlyra jutnak, bekövetkezhet a széthullás, a halál.

Jobbára ezért betegek a mai társadalmak. Márpedig fentiek alapján kétségtelen tényként megállapítható: a legsúlyosabb közösségellenes bűncselekmények közé tartoznak a népfelségjog kiforgatására irányuló mesterkedések. Ezért minden lehető el kell követni, hogy az efféle kísérletek meghiúsuljanak, ha pedig már megvalósultak, eltörlődjenek.

14.) A NÉPKÉPVISELET ÉRVÉNYESÍTÉSE A TÁRSADALOM ÖNIRÁNYÍTÁSÁBAN

Mint minden népnek, nemzetnek, emberi közösségnek, a magyar nemzetnek is ősjoga, hogy maga intézze közügyeit, és maga képviselje önmagát létének valamennyi szintjén, s hogy maga kormányozza önmagát. Természetes és elidegeníthetetlen joga ez valamennyi népnek. Éppen ezért minden kormányzatnak legszentebb, legalapvetőbb kötelessége biztosítani a nép valódi mivoltának megfelelő, s azt híven, a maga képében kifejező képviseletet. Biztosítania kell, hogy képviselőin, képviselőtestületein keresztül a hamisítatlan népakarat jusson érvényre, s hogy a nép politikai, gazdasági, szellemi irányításában, sorsának meghatározásában, jelenének és jövőjének alakításában, azaz a nép sorsának intézésében ne vehessenek részt valódi kilétüket leplező, kártevő, idegenérdekű elemek; hiszen ez ugyanaz, csak hasonlíthatatlanul nagyobb társadalmi méreteken, mint mikor az emberi testbe, agyba kerülnek-hatolnak be testidegen élőlények, mikrobák, vegyi anyagok, megfertőzve az agyat, megzavarva, megmetyelvezve vagy megbénítva szabályos működését, ílymódon megfosztva a szervezetet a kellő önuralom, önismeret, és ami a legfőbb, az önvédelem lehetőségétől, kiszolgáltatva az élő szervezetet minden elképzelhető veszedelemnek.

Az efféle elfajulás a népfelségjog megsértéséből, kijátszásából következik. Éppen ezért súlyos mulasztás terheli azt a kormányzatot, amely előidézi vagy akár csak megtűri a néptől elszakadt, a néptől idegen, álságos képviseletet, a valóságos képviselet helyett az ellenképviseletet. Vonatkozik ez természetesen, sőt mindenekfölött a parlamenti képviselőkre is. A képviselő - a szó igazi értelmében - a nép képének viselője. Mi vajon hogy állunk ebben? *Őn kiket képvisel tulajdonképpen, képviselő úr?*

15.) AZ IGAZSÁG BIRTOKLÁSÁNAK ŐSJOGA

Őseredetű, elidegeníthetetlen joga minden emberi lénynek, minden emberi közösségnek, népnek, nemzetnek, országnak az igazsághoz való jog. Az igazság nem-ismerése vakká teszi a nemzeteket és kiszolgáltatja őket a legsötétebb erők mesterkedéseinek. Az igazság, a teljes igazság megismerésének jogához elszakíthatatlanul hozzátartozik az igazság, a teljes igazság kimondásának, védelmének és érvényesítésének joga. Az igazság öntörvényű, a valósággal azonos elemi erő, nem pedig, miként ellenségei állítják, viszonylagos és esetleges vélekedés mindenkor az adott személytől függően, aki kinyilvánítja. Az igazság törvény, és éppen olyan logikailag levezethető

bizonyosság, akárcsak a matematika, fizika meg a többi tudományok megcáfolhatatlan tétele. Annál is több: az igazság, az isteni és emberi törvények foglalata. Az istenek akarata, lényegének kifejeződése. Aki az igazsággal, az igazság érvényesítésével, az igazság kimondásával szembeszegülve tilalmakat rak az igazság elébe, és azt bármi módon, bármilyen ürüggyel, bármilyen kérdésben korlátozni, elfojtani merészeli, az magával az Istennel, az isteni szándékkal, akarattal szegül szembe, elárulván ezáltal embertársait és a maga valódi kilétét.

Nincs, és nem lehet olyan érv, olyan sérelem, olyan tilalom, amely jogossá tehetné bármilyen kérdésben az igazság, a teljes igazság kimondásának korlátozását. A szólás- és vélemény szabadság legdurvább megsértése ez. Az igazság elfojtása egyedül és kizárólag bűnös erőcsoportoknak állhat érdekében. Akik az igazságot korlátozzák, fekete zsákba akarják gyömöszölni az emberiséget. Az igazság kimondásában korlátozott ember - szellemileg rabbá tett ember, vakká tett ember. Vakká tett emberek, vakká tett népek, vakvilág. Kiszolgáltatott emberek, kiszolgáltatott népek. Bűnök, bűnös mesterkedések leleplezéséhez is nélkülözhetetlen az igazság feltárása és kimondása.

Minden ember, minden nemzet jogává és szent kötelességévé kell tenni az igazság megismerésének, érvényesítésének és kimondásának jogát. Az emberi közösségeknek, népeknek, nemzeteknek jogában áll mindenkor tudni, mi történik vele, miként gazdálkodnak sorsával, érdekeivel, jólétével, anyagi és szellemi javaival, jövőjével azok, akikre rábízta ügyeinek intézését. Jogában áll lépésről-lépésre pontos számadást kérnie helyzetének mindenféle alakulásairól, változásairól, így pl. társadalmi rétegeinek a társadalmi termelés különféle szintjein való elhelyezkedéséről, etnikai csoportjai népesedési viszonyszámainak alakulásairól és a különféle társadalmi-etnikai rétegek tevékenységének díjazásáról, egyszóval minden közösséget érintő kérdéstről. Számonkérési, elszámoltatási jogától a nemzetet csak a jogtalanság, a csalárdság, az erőszak foszthatja meg.

16.) KÖZÉPKORI KRÓNIKÁINK EGY TOVÁBBI REJTELMES MOZZANATA

Régi történetünk páratlan értékeket rejtő kincsestárai középkori krónikáink. Közkezen forgó, mégis titkos kincstárak, amelyek mindeddig észrevétlenül maradt titkokat rejtenek. Századok hosszú során át húzódó, leplezett, soha be nem vallott érdekek krónikáink szövegére is hatva, s a nemzet sorsára döntően kiható bizonyos események szövegbeszámolóinak háttértényezőit elfedve, megmásítva, több helyütt megnehezítik, vagy éppen megakadályozzák a leírt történés valóságos tartalmának a felfogását. Ahol valami kissé ködös vagy nem egészen érthető, ott efféle leárnyalt eseményt kell sejtenuünk. Szemléltető példaként hadd álljanak itt az alábbi szövegrészletek.

Kézai a következőket fűzi a régi nemzetgyűlésekről igazolatlanul távolmaradók szigorú megbüntetéséhez: „Aki pedig a föl hívásnak nem tett eleget, s nem tudta megokolni, hogy miért, azt a szkíta törvény értelmében fölkoncolták, vagy törvényen kívül helyezték, vagy egyetemleges szolgaságra vetették” (Kézai 1283 k./1984, 121.).

Ugyanő Atilla hun nagykirály turulos zászlóiról, címeréről beszámolva, a következő megjegyzéssel él: „Ezt a címert a hunok egészen Géza fejedelem idejéig, amíg közösen kormányozták magukat, mindig magukkal hordták a hadban.” (Kézai 1283 k./1984, 125.).

A Képes Krónika az alábbi megjegyzést fűzi a tisztségviselők leváltásának ősi szokáshagyományához: „Ez a jogszokás a hunoknál, vagyis a magyaroknál egészen Toxun fia Geycha fejedelem idejéig fennmaradt.” (Képes Krónika 1360 k./1986, 18.). Ugyanez a krónika a következőket fűzi Atilla király címeréhez: „Attila király címere, amit a pajzsán szokott viselni, egy turulféle madár volt, koronával a fején. Ezt a jelvényt viselték a magyarok a közös seregben mindig, míg magukat a közösség által irányították, egészen Toxun fia Geycha fejedelem idejéig.” (Képes Krónika 1360 k./1986, 22-23.). Ugyancsak a Képes Krónika a következő megjegyzést teszi a magyarok diadalmas X. századi külháborúihoz: „A magyar közösség állítólag ilyen és ehhez hasonló tetteket vitt véghez kapitányaival vagy vezéreivel Toxun vezér idejéig.” (Képes Krónika 1360 k./1986, 75.).

A *Chronica Hungarorum* a tisztségviselők leváltásának törvényéhez: „Ez a törvényes szokás a hunok vagyis magyarok között egészen Geyche (Géza) vezérnek, Taksony fiának az idejéig megtartott.” (*Chronica Hungarorum* 1473/1973, 10.).

Thuróczy a gyűlésről elmaradók megbüntetéséről: „Ezt a szokást a hunok vagyis a magyarok egészen Árpád-fia Taksony vezér fiának, Géza vezérnek az idejéig sértetlenül, megtartották (...)” (Thuróczy 1486/1978, 41.). Ugyanő Atilla címeréről: „Hadijelvényként mind a pajzsára, mind a zászlójára koronás sólyommadárféle (Turul) volt festve. Ezt a hadijelvényt viselték a hunok, vagyis a magyarok egészen Taksony vezér fiának, Géza vezérnek az idejéig.” (Thuróczy 1486/1978, 50.).

Miről tanúskodnak kimondatlanul is ezek a szemelvények? Miért szakadtak meg mindezek a törvények, szokáshagyományok Géza nagykirály korában? Nem világos-e vajon, hogy valamiféle folytonosság szakadt meg? Törvények, jogszokások, hagyományok folytonossága.

Idézeteink azt tanúsítják, hogy valamiféle nagy törés húzódik itt a nemzet életében. Titkos törés, amelyről nem esik szó, s amelyről historikusaink sem adnak számot, amelyet fölfalt az a nagy igazság-elyelő történelmi Moloch, amely történelmünk valós háttértényezőinek eltakarításával történelmi tisztánlátásunkat, és ezáltal nemzeti öntudatunkat pusztítja. Itt húzódik az a roppant törésvonal, amely akár a mélytengeri Mariana-árok (ez Földünk legmélyebb törésvonala), mintegy kettészeli, s két ellentétes részre tagolja egész történetünket. És ezt a félelmetes szakadékot úgy elárasztották hazugságköddel, iszappal, hogy még létezéséről sincs tudomása kijátszott nemzetünknek. Foglaljuk röviden össze, miről, miféle tragikus változásokról számolnak be a fenti idézetek.

1. Érvényét veszttette a tisztségviselők leváltásának minden egyes vezetőre, a legfelsőbbekre is kiterjedő törvénye. Eltöröltetett a népfelügyelet egyik legfontosabb tényezője, amely azt fejezte ki, hogy a nemzet vezetői a nemzeti közösség hatalma alá tartoznak. Ennek folyományaként megszűnt a vezetők, köztisztviselők ellenőrzésének lehetősége.
2. Hatalmi nyomásra törvényen kívülre tették a szabad magyar közösség ősi nemzetgyűlései.
3. Megszakadtak a X. század első két harmadának támadó, győzelmes külháborúi.
4. A magyar központi királyi hatalom, annak seregei nem hordozták többé Atilla turulos címerét sem a zászlókon, sem a pajzsokon.
5. Végzetes törés következett be: a legfelsőbb hatalom szembefordult a néppel, amely saját hazájában jogfosztottá és kiszolgáltatottá vált.

6. Rejtélyes történelmi körülmények között ismeretlen erők megdöntötték az ősi magyar népfelségjogot.
7. Ez pedig egyértelmű azzal, hogy a magyar nép fölött ellenséges, ismeretlen erő lett úrrá.

17.) ISTEN SZAVA A MAGYAR NÉP SZAVA

Középkori krónikáink lépten-nyomon utalnak arra, hogy a régi magyar nép az ősvallás virágzásának korában, de még kezdeti elnyomott állapotában, a judeo-kereszténységre kényszerítés első évtizedeiben is, a legszorosabb kapcsolatban állt Istennel. Mi több, a régi magyarság mintegy Isten népeként lép elénk középkori krónikáink lapjairól, s már-már azonosulni látszik istenével. Ezt fejezi ki az a több helyütt jószerint már formulaként ismétlődő állítás, miszerint a magyar nép szava Isten szava. A magyar nép szavában ezek szerint tehát magának Istennek az igéje, igazsága, akarata nyilatkozik meg.

Pillanatig se lehet vitás, hogy itt nem a judeo-kereszténység istenére, nem Jehovára utalnak kútforrásaink, hanem az ősvallás istenére, arra az istenre, akinek tisztelete még az aranykori mágikus időkre nyúlik vissza.

Akárhogyan is van, be kell látnunk, páratlan vakmerőség kell ahhoz, hogy egy nép Isten népének vallja magát, és az legyen legbensőbb meggyőződése, hogy amit elhatároz, amit akar, amit kimond, az Isten szava, Isten döntése és azonos az Isten akaratával. Ha félrevetjük a magyarságtól merőben idegen nemzeti fellengzősség eshetőségét, számolnunk kell azzal, hogy történeti okokra, történeti előzményekre kell épülnie ennek a sajátos közhitnek. A legkülönösebb pedig az egészben az, hogy nem a magyar ősvallás papjai, igehirdetői állítják ezt, a magyar ősvallás virágzása korának képviselői, hanem az új hit tudós képviselői, meggyőződéses képviselői, a középkori krónikások, jobbra a királyi kancellária jegyzői, vezetői, akik nemcsak papi mivoltuk által, de előkelő állásuk révén is kötelezettek a magyar ősvallás, a régi magyar élet és a régi magyarság elítélésére.

Mi több, középkori krónikáink a magyarságot Isten népének vallották. Közhit volt: Isten szól a magyar nép, a magyar nemzet által. Mai szemmel nézvéen bizváást mondhatjuk ezt szédületesnek, fantasztikusnak. Tévedés ne essék! Isten ments attól, hogy a magyart Isten választott népének nevezzük! Távol legyen! Nem, erről szó sem volt soha! Régi szerzőink tanúsága szerint a magyar csupán egyszerűen és közönségesen - Isten népe volt. Mégis, hogyan azonosíthatták Isten szavát a magyar nép szavával? Világosan kell látnunk, vagy el kell hártanunk magunktól, mint alaptalant, ezt a hiedelmet. Ha pedig lehetséges ez, valós tények alapján valamiképpen alá kell támasztanunk, meg kell indokolnunk.

Ősidők nyomvonalait kutatva, a magyar hagyományokban némiképpen hasonló és ezzel összefüggő őshiedelmekbe ütközünk. Réges-régi időkben, miként erről „a történetírás atyja”, Hérodotosz és más kútforrások beszámolnak, a szkíta őskirályok az égből nyerték a földművelés megkezdéséhez szükséges és hatalmi eszközeiket. A hérodotoszi és hazai őshagyományok szerint tehát már ekkor szoros kapcsolatban álltak a természetfölötti, égi erőkkel. A szkíta királyok az ősidőben általános napistenhit értelmében a Napisten földi képmásai voltak, és a Napisten nevében uralkodtak. Miként az égen a Nap (Napisten), úgy a földön képmása, a szkíta Napkirály. Miként az égen,

úgy a földön. S miként az ég egyeduralkodója a Nap, úgy a földön a négy égtáj ura a szkíta király. A négy égtáj Urának ez az őshiedelme egészen a hun világbirodalom bukásáig, Atilla nagykirály haláláig fennmaradt.

Ezekre az őshiedelmekre épült a régi magyarság „Isten népe”-hite, innen ered bensőségesen meghitt kapcsolata Istennel, s a Nap (Napisten) áldó, jótevő, „füvet zöldítő, mezőt virágoztató” mivoltából fakadt az a népi közhit, amely a bosszúálló, népeket sújtó új istenséggel szemben a jótevő Isten képzetét jelentette, aki népének, a magyarnak szerető segítője, védelmezője, jóságos atyja, őshazájának visszafoglalására induló, tehát történelmileg igazolt és igazságos célokat szolgáló hadainak is vezérlője és oltalmazója, miként ezt istenfogalmaink (Atyaisten, Jóisten, Öregisten stb.) is tükrözik.

Mindehhez döntően hozzájárult még a magyar közszabadság, a magyar népfelségjog csorbítatlan érvényesülése, az az ősi magyar társadalmi szervezet, amely a magyarság egészét egyetlen egységbe fogta össze, s nem ismervén elnyomást, a hadiügyek kényszerkörülményeitől eltekintve, megvalósította a teljes személyi szabadságot. Az igazságosság és szabadság követelményeinek, az isteni és emberi törvényeknek a megvalósulása emelhetette csak a magyarságot az „Isten népe” és az „Isten szava” erkölcsi magaslatára.

Összefoglalva:

Ez a közhiedelem csak olyan népnél verhetett gyökeret:

- amely ezt a hitét őshagyományaira építette
- amelynek szemében szent és megszeghetetlen törvény az igazság, csak olyan népnél, amely betartotta az isteni és emberi törvényeket
- amelyet áthatott az igazság érvényesítésének tudata, és amely történelmileg is igazságos célokat szolgált, például sohasem tört más népek felségterületeinek elfoglalására, elbitorlására, erőszakos és jogtalan területfoglalásra, más népek elnyomására, erőszakos beolvasztására
- amely az ókor legendáshírű népének, az igazságos szkíta népnek az utódjaként élt tovább
- amelynek belső szabadsága korlátlanul érvényesült, amelynek tagjai szabadok voltak s a maguk uraiként önmagukat kormányozták
- amely még történelmi tudatában őrzi a paradicsomi, illetve a Paradicsom előtti ősvilág emlékét
- amely a napistenhitet vallotta, az emberiségnek ezt az egyetemes őshitét, amelyet mélységesen áthatott az erkölcsi világrend törvényének szükségessége
- amely hajdankori roppant ősi lélekszáma és jószerint határtalan területi kiterjedése folytán nem ismerte uralmának területi korlátait
- amelynek királyai a közhit szerint a Nap Fiaiként, Az Ég Urának képmásaiként viselték koronájukat, és miként az áldó égi erő, a Nap, nem az égalatti világ elnyomóítására, hanem boldogítására tört, akként földi képmásai, a szkíta királyok sem népeik elnyomására, hanem felemelésére törekedtek
- amely azonosulni tudott istenével, akivel még az emlékezet előtti időkben összeforrt.

Mindez pedig félreérthetetlenül „azt jelentette, hogy a magyar nép szava - Isten lelkének, szellemének, gondolatiságának a megnyilatkozása. De jelentette azt is, hogy a magyar nép az Isten képviselője és a mindenható isten földi megtestesülése. És jelentette azt is, hogy a magyar nép szava - az igazság szava - az isteni igazságosság szava, mert a

magyar nép igazságos, és döntését csak az igazság érdekében, az igazság érvényesítése érdekében hozza. És jelentette azt is, hogy a magyar nép szabadsága Istentől való és senkinek nincs alárendelve és senki és semmi által nem korlátozható.” (Grandpierre K. 1990, 78-79.).

Középkori krónikáink tanúsága szerint isteni erők pártfogó támogatása hatja át a magyar ősidők egész történetét. Már Nimród fia, Hunor maga is égi, isteni parancsra indul a vízözönt követő időkben seregével vissza Pannóniába. A világmindenség jelképeként a Csodaszarvas vezeti be az őstesvérpárt, Magort és Hunort a Maotiszba, majd a keleti Szkítiába, s ott elsokasodva, Hunor szervezi meg, ugyancsak égi, isteni elrendelésre a honvisszavételre induló sereget. Atillát, miként erről az egykorú Priszkosz beszámol, az Isten Kardja segíti hadakozásaiban. Álmosnak már a fogantatásában is isteni erők játszanak közre. Isteni megbízatásra szervezi meg az őshaza függetlenségét visszaszerző seregét és isteni erők közreműködésével, valósággal isteni irányítással vezérli vissza a sereget. A kárpáti őshazát valósággal az Isten adja vissza a magyaroknak. A Képes Krónika szerint: „*Mert az Isten úgy akarta, hogy mihamarább menjenek le Hungariába.*” (Képes Krónika 1360 k./1986, 42.). Thuróczy hozzáteszi: „Az Úr visszaadta a magyaroknak Pannóniát (...)” (Thuróczy 1486/1978, 83.).

Az ég istene valósággal kényszeríti a magyarokat őshonuk visszavételére. Csáti Demeter Pannónia megvételéről szóló éneke szerint „*Istentil is kiszirettetének*” (A régi magyar költészet remekei 1526/1903, 8.). Árpád őshitű (pogány) hadait maga az Isten segíti győzelemre a judeo-keresztény bizánci-bolgár hadak ellenében.

18.) ÉJSZAKAI KIKIÁLTÓK AZ ÁRULÓ KIRÁLY TÁBORÁBAN

Hiteles történeti kútfőinkből félreérthetetlenül kitetszik, hogy: a régi magyar nemzetgyűlés Isten akaratának, szavának megnyilvánulása. Hírvivők Isten szavára utalva szólítják a nemzetgyűlésen való részvételre és fegyverfogásra a felnőtt férfiakat. „Mielőtt tehát a magyarok megkeresztelkedtek és kereszténnyé váltak - tudósít Kézai -, a hírnökök a táborokban ezekkel a szavakkal hívták egybe a magyarok hadseregét: *az Isten és a magyar nép szava, ezen és ezen a napon, ezen és ezen a helyen mindenki köteles pontosan fegyverben megjelenni, hogy meghallgassa a közgyűlés tanácskozását és határozatát.*” (Kézai 1283 k./1984, 121.).

A Képes Krónika szerint: „Mielőtt ugyanis a magyarok felvették a keresztséget, a várakban a hírnök hangja kiabálva ekképpen gyűjtötte hadba a hunokat: Isten és az egész közösség hangja, hogy mindenki a megjelölt helyen fegyveresen, vagy ahogy van, köteles pontosan megjelenni, hogy meghallgassa a közösség parancsát, illetve tanácsát.” (Képes Krónika 1360 k./1986, 18.).

Mindez többé-kevésbé még az ellentétesre fordult viszonyok közt is érvényesült. Később azonban, az ország kereszténységre térítésének álcázott titkos katonai megszállását követően, döbbenetes változás következett be ebben a vonatkozásban is.

Ha eddig Isten szavának a hírvivői teljes szabadságban és biztonságban hirdethették országszerte az Isten szavát, ezentúl már csupán merőben másként, csupán titokban, az uralomra került hatalom ellenében tehették ezt. Ha addig fényes nappal hirdethették országszerte az isteni szót, a tragikus fordulatot követően már csak éjten-éjen, titokban tehették meg ezt, élet-halál kockázatot vállalva. Mégis, ellenséges körülmények között

is föl-föl hangzott még a közösség hírvivői révén az Isten szava.

Középkori kútforrásaink olyan, számunkra regényesnek tűnő jelenetekről adnak számot, melyekben megragadóan vetül elénk a nemzet elemi szabadságvágya és a régi magyar vitézség. Adjuk hát vissza a szót krónikáinknak. Az adott történelmi helyzet fölöttébb drámai, a bekövetkezett fordulat megdöbbentőnek mondható. A szabad magyarság fölébe ellenséges idegen hatalom telepedett anélkül, hogy bárminő látható jele lett volna háborúnak, háborús cselekménynek. A nemzet önvédelmi erői kívül rekedtek a hatalmon és üldözötté váltak. Az ország fölötti katonai hatalmat ellenséges erők ragadták a kezükbe, Orseolo Péter király korában elviselhetetlenné vált a magyarság elnyomása. A nemzet megmozdult az áruló király ellenében. „Éjszaka sebes lovakon három kikiáltót küldtek (a magyarok) Péter táborába, hogy *kihirdessék Isten, valamint Endre és Levente parancsát és szavát (...)*” (Képes Krónika 1360 k./1986, 109.).

Tán kissé szokatlan, de félbe kell szakítanunk idézetünket, hogy mintegy elébe vágjunk a krónikási szövegben előforduló célzatos torzításoknak. A folytatásban ugyanis kiáltóan tarthatatlan és durván magyarelles állítások következnek, amelyek erőszakot tesznek a valóságon. Az alábbi szakasz a magyarokat az esztelen öldöklés megszálltaiként próbálja bemutatni, hasonlóan leggonoszabb rágalmazóihoz, akiknek legfőbb törekvése: a lehető legsötétebb színben feltüntetni a szabadságjogaik védelmében felkelő szabadságharcosokat, a megátalkodott rágalmazók hírverését követve, azokét, akik nemzetközi bűnbandák titkos szövetkezése útján úrrá lettek a magyarság fölött, elrabolva nemzeti szabadságát.

Krónikáinkat mégsem szabad ezért sommásan elítélnünk, mivel olyan óriási erejű volt a magyarelles hatalmi erők nyomása - az uralmat kezébe kaparintó hatalmi csoport egy testként összefogott a judeo-kereszténység veszett magyargyűlölettel áthatott írástudóival, mert ez alól a nyomás alól akkoriban egyetlen tollforgató, egyetlen krónikás sem vonhatta ki magát.

Ezek előrebocsátása után folytassuk idézetünket. Isten szavának hirdetői a krónikás szöveg szerint, arra szólítják fel a tábor népét - „(...) a püspököket öljék meg a papsággal együtt, kaszabolják le a tizedszedőket, vegyék fel újból a pogány hagyományt, töröljék el teljesen az adót, és vesszen Péter emléke teutonjaival meg latinjaival együtt mindörökre és még azon túl is.” (Képes Krónika 1360 k./1986, 109.).

Csupán egy-két rövid megjegyzést a szöveghez, amelynek célja a gyűlöletkeltés. E hamis beállítás szerint a magyarokat nem érdekli hazájuk sorsa, nem érdekli szabadságuk lábball tiprása, sem az Orseoló Péter által megvalósított hihetetlenül becstelen rémuralom, semmi egyéb nem él tudatukban, csupán a püspökök és papok lemészárlása, Isten szava nevében erre szólítanak fel a táborbelieket. Könnyű belátni, mennyire rosszhiszemű beállítás ez. Jellemzésül ezekre a célzatos valótlanosságokra még valamit: katonai táborban még mióta világ a világ, nem volt dézsmaszedés, akarva sem tudnák hát leütni a táborba zárt katonák a dézsmaszedőket.

Kétség se férhet hozzá, hogy az akkori magyarok csöppet sem szerették az országot előzőnlő idegen papokat, akiknek zöme csak törve, vagy egyáltalán nem beszélt magyarul. Undorodtak tőlük, megvetették, s tán gyűlölték is őket. De hogy ezért gyilokra kapjanak ellenük?! Aki ezt állítja, még hírből sem ismeri a magyart, s hozzátehetjük: nem ismeri a történelmet sem. Jellegzetesen felszínes, valóságtól elszakadt klerikális okoskodás ez, amely nem vet számot az elemi erők törvényszerű működésével.

Mert mi volt ekkor a nép baja? Tagadhatatlanul gyötörte őket - mint legelésző

lábajóságot a bögyöly - a számukra érthetetlen nyelven, latinul mormoló szoknyás férfisereg, aki szuronyok hegyén ült be egyházi hivatalába, s hatalmi gögijében megkövetelte az elkínzott emberek rendszeres megjelenését a templomi összejöveteleken - ezt egyébként súlyos fenytéseket kilátásba helyező rendeletek kényszere biztosította. Megvolt hát minden oka a népnek, hogy - enyhén szólva - ne szeresse őket. Ámde ez csupán kísérőzenéje volt mindannak, ami ekkor végbement.

Mi volt a nép főbaja? Mi sajtatta vérig, csontig a magyart? A fölötte arcátlanul tomboló idegenuralom! Régi közszabadságának alattomos eszközökkel való elorzása, életének elviselhetetlen megrontása és megromlása. Orseolo-Urseulus (Német) Péternek, az Árpádok trónjára orveszközökkel feltolakodott gyűlölt idegen királynak és zsoldosainak gátlástalan tobzódása.

Nem egynéhány papi embernek az ellazsnakolása, netán világból kiakolbólítása volt a hatalmas erővel feltámadó, az ország egész népességét magával ragadó mozgalom kicsinyességbe törpülő célja. A haza megmentésére, a nemzet szabadságának visszaszerzésére, a régi szabad élet visszaállítására ragadtak fegyvert eleink!

Az ország szabadságát akarták visszaállítani. Régi szabadságukat visszaszerezni, s azáltal természetesen mindent, ami hozzátartozott, s amihez emberi és isteni törvények szerint elidegeníthetetlen joguk volt. Nem egynéhány, kitudja honnan idevetődött csuhás ellen ragadtak fegyvert. S hogy valóban ez történt, azt minden kétséget kizáróan az észokokon felül a fejlemények, a megrendítő következmények is igazolják.

19.) A VÉRSZERZŐDÉSEK REJTELMEI

A magyar ősjog, közjog törvénye jut érvényre a vérszerződés kérdésében is. Több itt a bonyodalom, a tisztázatlanság, semmint hinnők. Gondosabb vizsgálatra kiderül, hogy még maga Anonymus sem ad erről megnyugtatóan tiszta képet.

Beszámolója szerint a vérszerződés megkötésére akkor kerül sor, amikor a hét vezér „közakarattal” elhatározza a Kárpát-medencei őshaza visszafoglalását és Álmos fővezérré választását: „A mai naptól kezdve téged vezérünkkel és parancsolónkká választunk, s ahová a szerencséd visz, oda követünk téged.” Majd a fent említett férfiak mindegyike Álmos vezérért - pogány szokás szerint - saját vérért egy edénybe csorgatta, s esküjét ezzel szentesítette.” (Anonymus 1200 k./1975, 83.). Esküjüket öt pontban foglalja össze.

Először: „ameddig csak az ő életük, sőt az utódaiké is tart, mindig Álmos vezér ivadékából lesz a vezérük.”

Másodszor: „ami jószágot csak fáradalmaik árán szerezhetnek, mindegyiküknek része legyen abban.”

Harmadszor: „azok a fejedelmi személyek, akik a tulajdon szabad akaratukból választották Álmost urukká, sem ők maguk, sem fiaik soha, semmi esetre ki ne essenek a vezér tanácsából és az ország tisztségeiből.”

Negyedszer: „hogyha valaki utódaik közül hűtelen lenne a vezér személyéhez, vagy egyenlenséget szítana a vezér és rokonai között, a bűnösnek vére omoljon, amint az ő vérük omlott az esküben, melyet Álmos vezérnek tettek.”

Ötödször: „hogyha valaki Álmos vezér és a többi fejedelmi személyek utódai közül az esküvel kötött megállapodásokat meg akarná szegni, örök átok sújtsa.” (Anonymus 1200 k./1975, 83.). Mindez tökéletesen helytálló és hitelesnek elfogadható. A hét magyar

törzs vérel megpecsételt szerződéskötése a nagy vállalkozás indításakor feltétlenül szükséges volt.

Az Erdélyben őshonos székelymagyarság, a székelység jelentős történelmi dokumentuma, az alapos indokok nélkül hamisítványnak minősített *Csíki Székely Krónika* a székely ágak és nemek között - feltehetően a hétvezéri vérszerződés mintájára - kötött vérszerződésről számol be: „És eládván a' Hatkó vér kövekre metszett Törvényeket 's Budvárában a' Rabanbánok módja szerint áldozatot tévén, minekutána a' köveken lévő törvényeket megolvasta volna, azokból ezeket szabá a' maga Nemzetére:

Hogy a' Pannon földön a' főhatalom senkire ne szállyon, hanem csak a' ki az ő Törsökéből fiu ágon származott.

A' melly földet ki maga kezével keres, a' néki légyen tulajdona, a' mellyet pedig közerővel keresnek, az a' szerzők között egyaránt osztassék fel. A' közönséges dolgok pedig a Nép közakarattyával végeztesenek.

A' ki előljárójához hitit megszegi, a' fő Rabanbán áldozattya alkalmatosságával fejét, jószágát veszesse.

A' ki a' fő Rabanbán méltósága ellen dolgoznék, számkivetésbe küldessék.

A' ki a' fő Rabanbán áldozattyára nem menne, derékba keresztül szurattassék.

Melleyeket megolvastván, magára szabván, és a' Rabanbán kellyhéje felibe tévén mindnyájon mintegy vérel könnyező szemekkel sírának örömeiben és jól ivának réája.” (Csíki Székely Krónika 1533/2000, 16-17.)

Miért ne érezték volna szükségét a székelyek, hogy a bekövetkezett nagy átalakulásokra tekintettel, a hét vezér szövetségkötésének mintájára és „a köveken levő törvények” alapján ők is vérszerződéssel és esküvel erősítsék meg kötelékeiket? A hamisítás vádjával ez a fontos kiegészítés kitöröltetett a magyarság köztudatából. Magáról az anonymusi vérszerződésről, mint afféle bélyeges „pogánykori” eseményről is alig-alig esett szó: hadd merüljön ez is feledésbe a magyar őstörténet valamennyi elemével egyetemben. De van még egy harmadik „vérszerződés” is, amely egy teljes évezreden át felfedezetlenül maradtan nyugszik a nemzeti emlékezet homályában. Névtelen Jegyzőnké ezúttal is az érdem, hogy ezt a már akkor is agyonhallgatott, s már akkor is erős tilalmak alatt álló tény, ha sorvadt s alig érthető formában is, de lejegyezte.

Az Erdély felszabadításáért folyó árpádi hadműveletek, s a megszálló bolgár-görög hadak helytartói tisztét magyar létre elvállaló Gyalú (Gelou=Gyula) megöletése, szedett-vedett söpredékhadának szétverése után került sor az agyonhallgatott nagy eseményre.

„A helyen, melyet *Esküllőnek* (*Esculleu, Escüleü*) mondanak, esküvel erősítették meg hűségüket. S attól a naptól kezdve hívták azt a helyet *Esküllőnek* azért, mert ott esküdtek.” (Anonymus 1200 k./1975, 103.). Mindössze ennyit ír Anonymus erről. Tán mert vasbékókként kötik őt is a rápántolt konok tilalmak. Nem mondja meg, mire kötöttek esküt, azt sem, mi volt az eskütétel formája és mik voltak a pontjai. Még azt is zavarosan mondja el, valójában kikkel kötöttek esküvel megerősített egyezséget a magyar vezérek. Erről csupán annyit mond az előző mondatban: „a föld lakosai”. Mégis biztonsággal következtethetünk rá egy elejtett szavából, miszerint a megnevezetlenek esküvel erősítették meg „hűségüket”. Hűségüket kihez? Nyilvánvaló: a magyarsághoz, a magyar világhoz. Márpedig hűtlen csak ahhoz lehet az ember, akihez tartozik. Világos hát, hogy itt csak nemzeti tudatukban az idegenuralom évtizedei során némileg megintgott magyarokról esik szó.

Még az a tény is tanúskodik az itt történetek rendkívüli fontosságáról, hogy erre a harmadik vérszerződésre Erdély ősi székvárosának, a központi helyen fekvő Kolozsvárnak közvetlen közelében fekvő Esküllőn került sor, mintegy kifejezésre juttatván azt a körülményt, hogy itt Délkelet-Magyarország őslakos magyar népeivel történt meg a szövetségekötés. Óriási jelentőségű, s önmagát igazoló esemény ez. Annak bizonyosága, hogy az Álmossal és Árpáddal visszatérő magyarok vérszerződést kötöttek a hazai magyarsággal. Bármilyen fontosságú legyen is a hét törzs, a hét vezér és a székely ágak és nemek vérszerződéssel megpecsételt szövetségekötése, a legalapvetőbb mégiscsak a magyarság két szárnyának, a kinti területekről megtérő magyaroknak és az ősfolytonosságban itt élő magyarságnak a szövetségekötése. Enélkül az Esküllőnél kötött szerződés nélkül hiányos maradott volna a honvisszavétel nagyszerű fegyverténye. És erről a rendkívül sokatmondó tényről nincs a nemzetnek tudomása! Ez a sarkalatos tény, a harmadik vérszerződés, a harmadik és alapvető nagy szövetségekötés elnyelődött, kitoröltetett a nemzettudatból. De olyan tökéletesen, hogy az égvilágon senki sem tud róla.

Felvetődik a kérdés, miért? Talán véletlenül? Látnunk kell: óriási érdekek fűződtek a magyarság két nagy része közötti, esküvel megalapozott vérszerződés elhallgatásához. A nemzet fölötti uralmat Géza nagykirály korában orveszközökkel megragadó erőknek elemi érdeke volt a magyarság ősi eredetének, dicsőséges történelmi múltjának, Kárpát-medencei őshonosságának és magas műveltségi szintjének tagadása, mindannak eltörlése és meghazudtolása, ami gátolhatta a magyarság idegenuralom alá tiprását, kiforgatását egyéniségéből, nemzeti büszkeségéből, ősi életformájából, gondolkodásából, hitéből, szabadságából, ősei örökségéből. A magyarságot az emberi műveltség legalacsonyabb fokán álló kóbor, gyülevész ázsiai népsöpredéknek állították be, mint ami mélyen a nyugati műveltség színvonala alatt áll. Tagadniok kellett hát, hogy Álmos magyarjai „csak” visszatértek, s ősi hazájukba, az emberi műveltség egyik gócpontjába tértek vissza. Ennek tagadása sarkalatos kérdés, létkérdés volt számukra. Az esküllői szövetségekötés tényének, a kinti és hazai magyarság szövetségekötésének ismerete halomra döntötte volna a nemzeti szellem megzavarására, megbénítására kiagyalt hazugsághadjárat minden erőfeszítését. Esküllőt, a harmadik vérszerződés megtörténtét mindenáron törölni kellett a nemzet emlékezetéből.

20.) A HÉT GYÁSZMAGYAR FÖLÖTTÉBB KÜLÖNÖS TÖRTÉNETE

Középkori krónikánkból Géza nagykirály 973-ban történt uralomra lépéséig valójában egyetlen olyan eseményről sem tudunk, amely az akkori nemzeti erkölcs szemszögéből kifogásolható lett volna, kivéve a hét gyászmagyar esetét.

A szászföldi Eisenachnál egy kisebb magyar katonai egység kelepcébe került és megsemmisült. A győztes szász fejedelem a magyarok lemészárlása során hét magyar katonát életben hagyott és őket megcsonkítva, fülüket levágva, elrettentő célzattal hazaküldte Magyarországra. A hét megcsonkított szerencsétlen katona további sorsa fölöttébb sokat árul el a régi magyar közösséget átható jogrendről, erkölcsi törvényekről. „A hét fületlen magyarra pedig, amiért élve visszatértek és nem a halált választották társaikkal együtt, mondják, a közösség állítólag ilyen ítéletet hozott: mindenüket, amijük csak volt, elveszítették, ingatlanukat és ingóságukat egyaránt, feleségüktől és

gyermekeiktől elválasztva gyalogszerrel, saru nélkül, nincstelenül küldték el őket. Arra kényszerültek, hogy életük végéig mindig együtt járjanak kéregetve sátorról sátorra. E szégyen miatt Lázároknak (leprásoknak) nevezték ezt a hetet.” (Képes Krónika 1360 k./1986, 53.).

A régi magyar jogrend hallatlan szigorúságát, erkölcsi tisztaságát jelzi e hét gyászmagyar (gyászvitéz) sorsa, akárcsak fentebbi példánkban a nemzetgyűlésből indokolatlanul távolmaradókkal szemben hozott közösségi ítélet. Bűnük „mindössze” annyi volt, hogy nem osztoztak társaikkal a halálban, és még megcsonkításuk árán is elfogadták ellenségeiktől az életet. Emlékeztessünk Anonymus szavaira: „Semmijük sem lehetett a világon, amit ne tettek volna kockára, ha sérelem esett rajtuk.” (Anonymus 1200 k./1975, 80.).

Ma sokan felháborítónak, vérlázítónak tartanak ezt az ítéletet. Hajlamosak volnánk rá talán, hogy ezeket a katonákat átélte szörnyű megpróbáltatásaiért, gyötrelmeikért hősoikként, vértanúkként fogadjuk, s elhalmozzuk minden lehető jóval, nemhogy megbüntessük őket. Életfogytig tartó büntetéssel sújtani őket csupán azért, mert nem akartak meghalni, elkobozni minden ingó és ingatlan vagyonukat, kiteszítani őket végképp a közösségből, megfosztani őket szeretteiktől, családjuktól és még gyermekeiktől is - ez embertelenség, képtelenség, a mai felfogás szerint.

Kétségtávol nagyot változott azóta erkölcsi felfogásunk is. Sokszor már nem is nagyon értjük őseink gondolkodását. De világos kell legyen mindnyájunk előtt, hogy erkölcs és társadalom, erkölcs és népfelségjog elválaszthatatlanul összefügg, a társadalmi jogrendszer ez szabja meg. Önmaga fölött rendelkező, önmaga törvényeit meghatározó népközösség önvédő jogrendszerét emelkedett erkölcsűvé nemesíti, de egyben szigorúvá is teszi az egyenjogú társadalom összhangja. Ezt látjuk a régi Görögország, kivált Spárta erkölceiben. Meghasonlott, ellenérdekű rétegekre hasadozott társadalomban viszont elkerülhetetlenül hamis eszmeiség, szabadelvűség, erkölcsi lazaság uralkodik el, ami utat nyit a bűnözésnek, elszaporítja a kártevőket, és megrontja a társadalmat.

Napjaink tapasztalatai tanúsítják: a jogrendszer, s kiváltképp a büntetőjogi rendelkezések alkalmazásának „demokratizálódása”, az erkölcsi törvények fellazulása társadalmi bomlástermék és társadalmi bomlásjelenség. A társadalom nem élhet tartósan együtt sem politikai, sem gazdasági, sem szellemi károkozóival, s ha nem lép fel keményen ezekkel szemben, ha tűri rendbontó tevékenységüket, úgy óhatatlanul maga pusztul el.

Forgathatjuk bárhogy a magyar ősidőkre vonatkozó kútforrásokat, bújhatjuk az adatokat, az úgynevezett „kereszténységre térítés” előtt jobbára nyomát se találjuk orzóknak, latroknak, kígyófurakodású harácsolóknak, szemforgató szenteskedőknek. A régi magyar közösségben nincs táptalajuk. A szabad közösséget nemzeti összetartás, vitézi életszemlélet, erkölcsi tisztaság és hivatástudat jellemzi. A közösség, a haza szolgálatára összpontosuló hivatástudat az egész nemzetet áthatja. Éppen ezért az erkölcsi követelmények is nagyok, a fegyveres védelmezőktől feltétlen helytállást, példaadást, halálmegvető bátorságot, s ha kell, önfeláldozást követelnek. Ebben a vonatkozásban nem tűrhetnek semmi lazaságot, nem tehetnek semmilyen engedményt. A mindhalálig való összetartozás törvénye megszeghetetlen követelménye volt ennek a közösségnek, amelynek a szégyenszemre, az ellenség által elrettentésül megcsonkítottan visszaküldött hét fületlen magyart el kellett ítélnie: ezért történt, hogy kiközösítették őket életük fogyáig, örökre, csupán, mert nem vállalták társaikkal együtt a halált.

Nem elhanyagolható körülmény, hogy nem holmiféle elidegenedett felső hatóság, még csak nem is bírói szék hozta ezt az ítéletet, hanem - miként ez a krónika szövegéből félreérthetetlenül kitetszik - hanem maga *a magyar nép, az önmaga létének alapjait, erkölcsi alapkövetelményeit védő és fenntartó közösség, amelynél semmi sem hozhatott volna helytállóbb, érvényesebb ítéletet.*

Olyan erkölcsi magasztot jelez a régi magyar közösségnek a hét gyászmagyarról szóló döntése, hogy arra fölpillantva - Kölcsey szavával élve - valóban szédeleghetünk.

21.) RÖVID ÁTTEKINTÉS ARRÓL, HOGY MILYEN IS VOLT A RÉGI MAGYAR ÉLET

1. Közsabadság, függetlenség, azóta soha meg sem közelített személyi és állampolgári szabadság.
2. Népfelségjog szabad és teljes érvényesülése. A közösség maga dönt minden őt érintő ügyben.
3. A közhatalom legfőbb szerve a nemzetgyűlés. A vezetőket a közösség választja és váltja le a mindenkori közakarat szerint.
4. Hatalmi helyzet: Magyarország Európa vezető katonai nagyhatalma.
5. Gazdasági helyzet: virágzik a földművelés, ipar, kereskedelem, az ország mindenben önellátó.
6. Katonai helyzet: az ország ellenséges hadsereg számára érinthetetlen és megközelíthetetlen. „Dáriust, Círust és Sándort nem számítva, a világon egyetlenegy nemzet sem merte lábát az ő földjükre tenni.” (Anonymus 1200 k./1975, 80.).
7. A közbiztonság az országban teljes és háborítatlan.
8. A magyarságot saját Istene vezérli és óvja, a Magyarok Istene.
9. A magyar társadalom egységes, tagjai közjogilag teljesen egyenlők.
10. A magyar nép szava - Isten szava.
11. Az ősök tisztelete és az ősi hagyományok kultusza általános.
12. A közműveltség, írásbeliség meghaladja az európai mértéket.
13. Vallási türelem minden más hittetl szemben.
14. Közjólét.
15. Lassú, de fokozatos népességgyarapodás.

22.) A HAZAI SZOLGASÁG EREDETÉNEK REJTÉLYE

Sort kell kerítenünk a magyarság másik elsumákolt nagy tragédiájának ismertetésére. Mert őstörténetünk talán leginkább összekuszált, hét lepellel leplezett, s mindmáig tisztázatlan kérdése az, honnan ered az alsóbb rétegek társadalmi, jogi alávetettsége. Hogyan és kiből alakult ki a magyar szolgaság, mikor, mi módon és miért? Honnan eredt nálunk a szolgaság? Mi a magyar tömegek szolgaságra vetésének, szolgaságának titka?

Bajosan tisztázható bonyolult kérdés. Az teszi különösen bonyolulttá, hogy történeti adatok és hagyományaink szerint Géza nagykirály kora (972-997) előtt minden magyar szabad és nemes volt. Miként keletkezhetett hát a szolgák rendje? Miként jöhetett létre a tömeges szolgaság?

Hivatalosaink számára három megokolási lehetőség kínálkozott:

A. A hadkötelezettséget megtagadó magyarokat vetették szolgaságba, belőlük került ki az alávetettek, szolgák meglehetősen népes rendje.

Mindmáig ez az általában elfogadott, uralkodó álláspont.

B. A magyarok a magukkal hozott, vagy az itt talált idegen népeket vetették szolgaságra.

C. A harmadik álláspont hallgatólagos és közvetett, bizonyos egyházi köröknek abból a felfogásából indul ki (l. Árpád-kori legendák és intelmek), hogy a magyarság alantas, műveletlen nép lévén, eleve nem lehetett másra alkalmas, mint szolgaságra.

Vegyük szemügyre kissé ezeket a vélekedéseket. Tény, hogy a 896. évi honvisszavételt követő háromnegyed évszázad magyarsága a maga egészében nem szolga, hanem szabad volt, s a közszabadság legmagasabb pilléreire állt, éles ellentétben a C. pont rágalmaival. Továbbá: a szolgaság a zsarnokság tartozéka. Szolgatömegek csak ott fordulhatnak elő, ahol zsarnokság van. A magyarság pedig középkori krónikáink egybehangzó tanúsága és a történelmi tények bizonyossága szerint a népfelség törvényének megfelelően önrányító szabad közösségekben élt.

Még a szkítabarátsággal nem gyanúsítható római historikus, Ammianus Marcellinus is kénytelen kimondani: „A szolgaságot nem ismerik, mivel valamennyien nemes vérből származnak; elöljárókul mind a mai napig olyanokat választanak, a kik hosszú hadi tapasztalat által tűnnek ki.” (Marcellinus i.sz. 39?/1917, II. 198.). Vegyük a második pontot, az állítólag itt élt népek szolgaságra vetését.

A szabadsághoz ősidőktől hozzánőtt magyar nép tisztelte mások szabadságát és egyetlen más népet sem nyomott el, mentes maradt attól a gyűlöletes népfőjtozó politikai jelenségtől, amely más népek erőszakos beolvasztására tör, s amelynek századunkban ő maga vált védtelen áldozatává. Döntő bizonyossága ennek, hogy a hazánkba települt különböző népek, így pl. a közel hét évszázada Erdélybe települt szászok, s a különféle német néprészek mindmáig megőrizhették nyelvüket, mi több, mindmáig zárt közösségekben élhettek. Ugyanez vonatkozik az évszázadokkal később betelepült valach-ruminokra, rácokra, tótokra, akik mind hazánk védőszárnyai alatt sokasodtak el.

„(...) bizonyosságunk is van arra - írja László Gyula -, hogy a hódítók (miféle hódítók? Árpád magyarjai nem hódítók voltak, hanem őshazájuk megmentői - G.K.E.) által szolgasorba vetettek nem szlávok, hanem színmagyarok voltak. A XI., XII., XIII. századi szolganeveink döntő többsége ugyanis magyar név, természetesen nem számítva a keresztény neveket. Ebből a tényből is egyértelműen következik, hogy a hódító Árpád hadai itt nagytömegű magyarságot találtak.” (László 1973, 69.).

Nyomósabb bizonyosság az a tény, hogy hazánk területe a honvisszavétel korában az Avar Birodalom után betelepült bolgárszláv megszálló csapatoktól és a magyar Felvidékre beszivárgott jelentéktelen szláv katonai csoportoktól eltekintve - színmagyar volt. Miként lehetett volna hát szolgaságra vetni a nemlétezőt?

Még egy példát a felhozottakra. A Gellért-mondában Gellért püspök egy majorságban éjjélkor egy kézimalmával gabonát őrlő szolgáló énekét hallja, s noha nem tud magyarul, és az énekszöveget, mint tudjuk, különben sem könnyű kivenni, Gellért nyomban tudja, hogy a szolgáló magyarul énekel. Miből állapítja meg ezt a kétely legkisebb árnyéka nélkül? Egyetlen módon: tudja, hogy hazánkban mindenki magyar, aki mezőgazdasági

munkát végez (l. Grandpierre K. 1989). De lássuk, miként vélekednek krónikásaink a szolgaság eredetének kérdésében. Kézai a fentebb már taglalt, a nemzetgyűlésen való indokolatlan meg-nem jelenést sújtó drákói büntetéshez fűzi a szolgaság keletkezését.

„Aki pedig a fölhívásnak nem tett eleget, s nem tudta megokolni, hogy miért, azt a szkíta törvény értelmében fölkoncolták, vagy törvényen kívül helyezték, vagy egyetemleges szolgaságra vetették. Így hát az ilyen vétkek és kihágások választották el egyik magyart a másiktól; különben, minthogy valamennyi magyar egy apától és egy anyától származik, hogyan nevezhetnénk az egyiket nemesnek, a másikat meg nemtelennek, ha az utóbbit nem azért tartanánk annak, mert efféle büntettek bizonyultak rá?” (Kézai 1283 k./1984, 121.).

A Képes Krónika hasonlóképpen indokol: „Vétkek és efféle kihágások tettek különbséget az egyik és a másik hun között. Hiszen egy apa és anya nemzette az összes hunokat; hogyan is mondhatnánk máskülönben az egyiket nemesnek, a másikat nemtelennek, ha ilyen bűnesetek miatt egyeseket el nem ítélnék.” (Képes Krónika 1360 k./1986, 18.).

Vagyis: a magyar jogrend szerint csak a bűnt elkövető magyar lehetett szolga. A nyugati jogrend szerint viszont a nép eleve szolga szerepbe kényszerült. Így amikor a magyarság nagy tömegeit szolgasorba taszította a nyugati jogrend fegyveres érvényesítése Géza alatt, nem volt elég, hogy a közszabadságból lefokozva szolgasorba kerültek s jogfosztottakká váltak, de még bűnösöknek is számítottak! Jaj a legyőzötteknek! A jogfosztást követi az erkölcsi jogfosztás.

Érdekes módon középkori krónikáinkban még a gondolata sem merül fel annak, hogy a szolgarendűek esetleg nem magyarok, még az sem, hogy netán lehetnek köztük idegen nemzetiségűek is. Ez pedig már önmagában is bizonyíték, mivel azt tanúsítja, hogy a kérdés illetően feltevése a XI-XIII. évszázadban képtelenség a szolgatömegek színmagyar volta miatt. Tartható-e vajon az a magyarázat, hogy a hadiszolgálatot megtagadókból keletkeztek a magyar szolgarendűek? Vizsgáljuk meg valamennyi állítást.

1. Az első indok: a hadiszolgálat megtagadása. De vajon megtagadható volt-e a hadiszolgálat? Napjaink gyakorlatából tudjuk, hogy ez nem tréfadolog, de főbenjáró vétkek, amiért hadi időben még ma is golyó jár. Honviszavívó őseink pedig élethivatásnak tekintették a hadakozást. Tudjuk, már azt is kétfelé szelték, aki távolmaradt a népgyűléstől. Miért kegyelmeztek volna annak, aki legfőbb, legszentebb kötelességének teljesítését megtagadta: bizony ezekre aligha lett volna elégséges a szolgává lefokozás.
2. Mivel világos, hogy itt nem egyesekről, nem szórványos esetekről volt szó, hanem tömegekről, ilyen tömeges hadikötelezettség-megtagadásnak nyomának kell lennie, már pedig erre korai történetünk nem csak adatot nem szolgáltat, de még alkalmat sem nyújt.
3. Továbbá, ha a hadkötelezettség megtagadása miatt szolgává lefokozottak hatalmas tömegét egybevetjük a szabadok, kiváltságosok szűk rétegével, tüstént kitűnik az elképzelés valóságatlansága: a többségnek kellett volna megtagadnia a hadiszolgálatot; ez esetben pedig kétségkívül a többség akarata érvényesül, vagyis azokat fokozzák le, akik a hadiszolgálat mellett kardoskodnak.
4. Ugyanez áll még fokozottabban arra, hogy az alávetettek idegen hadifoglyok utódai, ez a réteg a népességnek elenyésző részét tehetné ki.
5. Sokat mondó, hogy ez az elmélet élesen szembeállítja a magyarság vezető rétegét a magyar nép óriási többségével, mintegy azt állítván, hogy csak a felső réteghez

- tartozók magyarok, az óriási többség alapján véve: kötelességmegtagadó és idegen.
6. Valójában történeti bizonyítékok sora tanúsítja, hogy parasztságunk óriási többsége, jószereivel teljes egésze már az Árpád-kor elején színmagyar volt. Idegen elemekből, jövevényekből lehetetlen lett volna a rendelkezésre álló rövid időszak alatt fejlett mezőgazdasági kultúra és magas szintű paraszti réteg kialakítása. De konkrét bizonyítékaink vannak rá, hogy parasztságunk már ekkor magyarul beszélt és féltőn óvta-őrizte a magyarság ősi hagyományait. Mi több, éppen fordítva: a vezető rétegeknél mutatható ki a nagyfokú elidegenedés, idegenekkel való keveredés. A Kézai által közölt okfejtésnek tehát ellentmondanak a tények.
 7. Fentebb utaltunk rá: sehol semmi nyoma a hadkötelezettség tömegmértű megtagadásának, ez különben is súlyos, messzeható, máig megmutatkozó következményekkel járt volna. Ismerünk azonban egy olyan történeti eseményt, amely tökéletes magyarázatot nyújt a kérdésre: mi az oka hát annak, hogy a magyar nép döntő tömegei, túlnyomó része ősi szabadságát elvesztve a jogfosztottság állapotába, szolgaságba került? Géza nagykirály és Szt. István korának évtizedekig tartó véres szabadságháborúi adják meg erre a mindenre kiterjedő magyarázatot.

23.) A MAGYAR ŐSALKOTMÁNY MEGDÖNTÉSE

A kor történetének beható vizsgálata döbbenetes képet fest a magyarság tragédiájáról, meghasonlásáról: a központi államhatalom képviselői, uralkodói szolgasorba taszították, rabszolgává alacsonyították a magyarságot ugyanakkor, amikor minden jövevényt, minden „sehonnai bitang embert” felpártoltak. Vagyis uralkodóink - kevés kivétellel - idegen hatalmak képviselőiként cselekedtek és rendelkeztek, pontosan úgy, mint egy megszálló hatalom képviselői, akiknek célja a birtokolt, általuk uralt nép minél teljesebb elnyomása, tönkretétele és nemzetiségének beolvasztása.

Géza trónra lépését követően, miként ezt rejtjelesen középkori krónikáink is jelezték, valamiféle törés következett be, megdőlt a magyar ősi jogrend, az őszalkotmány, megszakadtak az őshagyományok, megfordult a magyar történelem iránya és egy olyan korszak kezdődött, amelyet mélységes-mély vakhomály borít. Olyan történelmi korszak, amelynek sötét rejtelmek fedve vannak előttünk (l. Grandpierre K. 1993). Olyan korszak, amelyet történetírásunk, a középkori krónikákat is beleértve, a valósággal merőben ellentétesen ábrázol, s holmi sikeres előrelépésként mutat be. Olyan korszak, amely a magyar nép ezer éve tartó kataklizmáinak kiindulópontja.

Géza nagykirály uralkodásának korát a történelmi valóság megmásításával a kereszténységre áttérés, vagy kereszténységre térítés, vagy kereszténységre kényszerítés korának nevezik. Mindezek megtévesztő elnevezések. Géza és Szt. István korának nem a vallási jelleg a meghatározója, hanem egy olyan cselekmény, aminek ez csupán az álarca. Merőben hamis beállítást az, hogy ebben a korban a vallási küzdelem állt az események központjában és holmiféle vallásháború dúlt az ősvallás és az új vallás között. A kereszténységre térítés ürügyén az ország titkos katonai megszállását hajtották végre, és ennek révén a magyar jogrend és alkotmány eltörlését, a magyarság idegenuralom alá vetését. A kereszténység terjesztése, léte-nemléte másodlagos volt, noha el kell is-

merni, az események valóságos mivoltának elleplezésében nehéz lett volna a magyarság félrevezetésére, becsapására alkalmasabb szellemi fedőréteget kitalálni.

Nem szabad azonban megfeledkezni arról, hogy a középkori kereszténység a világhódítás bűvöletében élt, és mint a római rabszolga-rendszer győzelmes eszmevilágát újjáéleszteni szándékozó Német-római Birodalom politikai háttéreszmerendszere szakadt rá a magyarságra, s évszázadokon át kifejlesztett titkos erőivel sikerült véghezvinnie azt, amit nyílt katonai eszközökkel elérnie háromnegyed évszázadon át lehetetlennek bizonyult. Ennek segítségével sikerült a legyőzhetetlen magyar katonai hatalom megbuktatása, mi több a hatalmas Magyarország fölötti titkos idegenuralom megvalósítása.

Gyászra fordult a magyarság sorsa. Itt és ekkor következett be az az állapot, hogy a magyar üldözötté vált saját hazájában. Itt hasadt szét a magyar őstársadalom egymással szembenálló ellentétes rétegekre, kiváltságosokra és alávettettekre, nemesekre és nemtelenekre, kivételezettekre és szolgaságra vetettek, urakra és parasztokra. Itt történt meg a magyarság zömének, túlnyomó tömegeinek kirekesztése a hatalomból, közügyekből, tudásból, magyar szellemiségből, mindenből. Itt kezdődött meg a magyar nemzet évezredes vér-patakoztatása. Itt kezdődött meg az ősi magyar szellem üldözése, a magyar őshagyományok könyörtelen irtása, tűzre vetése, a magyar történetírás szembefordulása a történelmi igazsággal, a magyar nemzeti érdekekkel.

Krónikáink egybehangzó tanúsága és érveink alapján végérvényesen bebizonyosodott, hogy a magyar társadalom vezetésének szembefordulása a magyar néppel már Géza trónralépésekor megtörtént. Kimutattuk, hogy *955-ben nagy kincsek révén a német-római és a pápai titkosdiplomácia 12 magyar főurat bírt rá árulásra, a quedlingburgi titkos szerződés aláírására, és ez alapozta meg ezt a Géza alatt bekövetkezett fordulatot* (Grandpierre K. 1993/2008, 249-268.). És bár ennek a mélyreható fordulatnak minden nyomát igyekeztek elrejteni, mégis találhatóak közvetett bizonyítékok e kétségbevonhatatlan tény további alátámasztására.

További alátámasztásul lássuk a korai magyar törvénykezés dokumentumainak egy-néhány hiteles részletét.

1. Szent István (1000 - 1038) rendeletei:

Vitéz András rozsnyói kanonok, Gömör és Kishont vármegyék táblabírája 1816-ban a Szilassy család levéltárában őrzött értékes oklevelet fordított le. Jelzete: Vatican 1000-ben IX. Cal oct. Die festo Iac. Ap.

„I. István király titkos tanácsbelijeivel aláírott és törvénnyé lett rendelet, amely értelmére szerint Domonkos, esztergomi érseknek, a magyar keresztény egyházak leendő keresztülvitel, és egyúttal általa Szilveszter pápával, leendő közlésül és kiadatott: Mely szerint Szilveszter pápa tanácsolása folytán határozott, hogy a magyarok, székelyek, kunok, valamint az egyházi magyar keresztény papság által is használt régi magyar betűk és vésetek, jobbról-balrai pogány írás megszüntetődjék, és helyébe latin betűk használtassanak. Itt rendeltetik, hogy a papság azok használatára jutalmazás mellett betanítottassék, és a pogány írásról, valamint tanításától papi állása vesztese és 20 arany penzának büntetése fizetése mellett eltiltassék. Továbbá, hogy az egyházakban található pogány betűkvel felírások és imakönyvek megsemmisíttessenek és latinnal fel-

cseréltesse nek, valamint pedig azok, akik régi pogány iratokat, vagy véseteket beadnak 1-től 10 dénárig kapjanak jutalmat. A beadott iratok és vésetek pedig tűz és vassal pusztítsassanak el, hogy ezek kiirtásával a pogány vallásra emlékezés, visszavágyódás megszűntetődjék.” (A Nyíregyházi Jósa András Múzeum évkönyve XII-XIV. 1972, 135.).

Vannak, akik vitatják e dokumentum hitelességét, néhány részlet megkérdőjelezésével. Megítélésünk szerint azonban nem férhet kétség a rendelet lényegéhez, a magyar ősvallás elpusztításának elrendeléséhez. A quedlinburgi szerződés (Grandpierre K. 1993/2008), a magyar jogrendszer Géza alatti megszüntetése (lásd fentebb) olyan történelmi irányváltást jeleznek, amelyek alól sem Szent István, sem utódai (lásd alább) nem vonhatták ki magukat.

2. I. Endre (1046 - 1060) parancsolatja vagy rendelkezései:

„Amelyik magyar vagy jövevény Magyarországon a pogány szkíta vallást elhagyva nem tér vissza a kereszténység igaz hitére, és az István király által rendelt szent törvényt be nem tartja, fejével és jószágával lakoljon. A pogány vagy szkíta szertartások hamis isteneikkel eltörültessenek, bálványaik leromboltassanak.” (Első Endre parancsolatja és rendelkezései, Corpus Juris Hungarici 1822, 44.).

3. Szent László (1077 - 1095) törvénye a pogány hagyományok üldözendőségéről:

„A ki pogány módra kutak mellett áldoz, avagy fának, és forrásnak és kőnek ajándokot ajánl, akárki legyen, egy ökörrrel bűnhődjék érte.” (Corpus Juris Hungarici 1822, 13.).

4. Könyves Kálmán király (1095 - 1116) a varázslók ellen:

„A varázslókat, akiket a főesperes és az ispán kiküldöttei találnak, ezek ítélik meg.” (Beér, Csizmadia 1966, 83.).

5. Az első esztergomi zsinat határozata 1100. körül:

„Hogy senki se tartson meg semmit a pogány szokásokból; aki pedig ezt teszi, ha az öregebbek közül való, negyven napig szigorúan vezekeljen, ha pedig a fiatalabbak közül, hét napon át (vezekeljen) verésekkel.” (Bolla, Rottler (szerk.) 1980, 62.).

6. Táncsics Mihály vallomása:

„Mikor itt Európában már a keresztény hitre tértek, első királyuk István tulságos hitbuzgalmában pogány irataikat tüzzel vassal megsemmisíté. Ez a magyar nemzetre akkor még nem is sejtett nagy csapás vala (...)” (Táncsics 1874, 6.).

Egyébként, félreértések elkerülése végett Szent István királyról, akiről annyi ellentétes balvélekedés terjeng, el kell mondanunk, valóban szent királya, védelmezője és igaz vértanúja volt nemzetének. Való igaz, hogy mindaz, ami az ő uralkodása alatt folytatódott a magyarság Géza alatt kezdődött megrontása, de nem az ő személyes akaratából, hanem annak ellenére történt, a neve mögé rejtőző titkos kormányzótanács intézkedésére, amely őt magát is rabként őriztette. Igaztalanok tehát az ellene szóló vádak. Rendelkezéseit is ekként kell tekintenünk (l. Grandpierre K. 1993/2008).

24.) ŐSNEMZETGYŰLÉSEINK TRAGÉDIÁJA

A magyarnak álcázott, kegyetlen elnyomó intézkedésekre elemi erővel tört ki a magyarság ellenállása. A központi hatalmat úgy kezdték rázni a nemzeti szabadságmozgalmak, akárha földrengés tombolna alattuk. Ég-föld összeszakad, de le kell rázni a gyűlöletes uralmat! Országosan és tartományról-tartományra összefutott, sorakozott a nép. Egymás után dübörögtek, újrátak fel az ősi mintára szervezett nemzetgyűlések. Vakon, futva-futott az áruló király, Péter. Visszahozta a nép égig torlódó, lebírhatatlan erejű szabadság-mozgalma a külföldre menekült Árpád-fiak uralmát. Egymás után három Árpád királyt ültetett vissza a trónra. Három ősnemzetgyűlés háromszor adta vissza a hatalmat a magyaroknak.

Elemi erőterek mozdultak meg az ősi alkotmány, az ősi jogrend helyreállítására. A törvénylátó, törvényülő napokat is felújította a nép. Váltakozó színhelyeken, Csanádon, Székesfehérvárott és másutt tízezres tömegek részvételével ősi mintára ismét nemzetgyűléseket tartottak. Forrongott az egész ország. Úgy látszott, visszatér a régi szabadság, a régi rend, a régi boldog idő. Talán már csak egy erőskezű független király szükségeltetett volna a nép kivívta eredmények megszilárdításához. Ámde a király rab volt és a Székesfehérvárott tartott 1060. évi nemzetgyűlést a királyság zsoldosai vérbefojtották. Úgy tetszett, az ősnemzetgyűléseket örökre eltiporták. Ám ennyi áldozat nem enyészhetett el nyomtalanul.

A dráma folytatódott.

Királyok buktak le vad hirtelenséggel, korai halállal a trónról, gyilok, tőr, mérreg által, mígcsak három évszázad után az Árpád-ház utolsó királya, „utolsó aranyágacsakája” is letört. Ám az új hatalmi rendszer fennmaradt. Fennmaradt és magyar maradt, mert a nép szabadságharc-sorozata megmentette a nemzetet. Az ősnemzetgyűlések emlékét sem lehetett már végképp eltemetni. Sorvadt, változott formában bár, de megújultak a szabad ég alatt változó színtereken tartott nemesi nemzetgyűlések. Így például Rákosmezején, amiről Kisfaludy Károly (1788-1830) gyönyörű verse, a *Rákosi szántó a török alatt* állít örök emléket. Egyetlen versszakát idézzük:

„Mondják, itten vitéz urak
Összegyűltek, tanakodtak;
S ha csatára trombitáltak,
Mint a sasok víni szálltak.”

(Kisfaludy 1828/1900, 39.)

Remélhetőleg egyszer a parlamenti beszédház díszketrecéből kiszabadulva, visszatérhet még, ősi mintára, az igaz nemzetgyűlések sora. De az adott korhoz visszatérve a következőkről kell még beszámolnunk.

25.) A KORAI IDEGENURALOM RÉMTETTEI

Krónikáink és az Árpád-kori legendák a legirgalmatlanabb terror elrettentő példáit örökítették meg.

A magyar szabadság visszaállításáért fegyvert ragadó vezér, Koppány testét (a keresztényi szeretet és megbocsátás jegyében?) négyfelé hasítják, és véres testdarabjait az ország négy sarkában álló négy ősi magyar védvár ormára tűzve ott hagyják dögmadarak étkéül, hogy a megfélemedett népnek a várfalakhöz induló búcsúfolyamain vezérének borzalmasan feldarabolt testrészeit szemlélve a maga sorsát lássa, felfogva, mivé lett szabadsága visszahozásának reménye.

Koppány véres testdarabjai ilyen módon szellemileg beborítják az egész Magyarországot. Ámde a hatalom álcás bitorlóinak még ez sem elég. Hartvik püspök a hatalom egy másik iszonyatos népelrettentő cselekményéről számol be. Bulgáriából hatvan idegen nemzetiségű személy hatol be arannyal, kincsekkel megrakottan az országba. Hartvik szerint a „szolgák” - feltehetően az ott élő magyar törzs önkéntes határőrző katonái - feltartóztatják őket. Ennek során valamiféle összetűzés keletkezik, s a „szolgák”, „kiknek lelke hajlik a bűnre, akár a viasz” a jövevények közül állítólag egyeseket levágnak, kincseiket elszedik (elkobozzák).

A határsértők ezek után érthetetlenül, akadálytalanul feljutnak az ország központjába, és a királynak elmesélik - saját beállításukban -, hogy mi történt velük. A király (helytállóbb, ha a királyi hatalom valamelyik képviselőjére gondolunk) irtózatot rendel el, és az eseményben részes valamennyi határőrzőt kötélt általi halálra ítéli, de olyan tömegben, hogy, miként Hartvik püspök írja, „az ország minden táján az utak mentén kettesével felakasztva elvesztették (őket) (...) hogy - az indokolás szerint - a többiekben félelmet gerjesszen.” (Érszegi (szerk.) 2004, 39.).

Hány magyart akasztottak fel itt? Hány magyar volt szükséges ahhoz, hogy az ország minden táján az utak mentén párosával függjenek a felakasztott emberek? Hány embert sújthatott ez a szörnyű intézkedés? Hozzávetőlegesen - ha az ország nagyságát figyelembe vesszük - több száz, vagy éppen több ezer embert, annyit, hogy annyian semmiképpen sem vehettek részt az állítólagos összetűzésben. Úgy történhetett, hogy boldog-boldogtalant összefogdostak, vagy - ami valószínűbb - az egész határmenti törzs minden tagját el kellett hurcolniok és akasztófára vonniok. Ebben a félelmetes, rémhistóriákat felülmúló magyarelles terrorcselekményben a központi hadszervezet jóformán egészének részt kellett vennie. Országos magyarirtás volt ez, népelrettetés, népmegfélemlítés.

A rémtörténet részletei merőben homályosak: Sejtteni sem lehet, kik voltak ezek a határsértők, kereskedők, üzérek, csempészek, banditák, s kié volt a magukkal hozott kincs? Honnan szerezték? Miként jutottak hozzá? Esetleg kitől rabolták? És mi volt a céljuk vele, hogy mintegy suttyomban át akartak jönni vele egy számukra idegen országba? Miért hozták ide az állítólag rengeteg arany ékszer, üzletelés vagy kém-szervezés, megvesztegetés céljából, és kinek akarták eljuttatni, kezére játszani?

Érthetetlen, hogy a határőrzők, amennyiben érezték, bűnt követtek el, miért nem zavarták ki az országból a betolakodókat, s miért nem akadályozták meg, hogy az ország belsejébe, a királyhoz eljussanak. A határ, minden országhatár, természetes védővonal, amely védőszerepet tölt be, éppen oly módon, ahogy a bőr védi a test felületét; bőrfelület híján a test menthetetlenül elpusztul. Ország sem lehet meg védőhatár nélkül. A „szolgák”, az önkéntes törzsi határőrzők minden bizonnyal az ősi hagyományok szellemében védelmezték az ország sértetlenségét. Ezért kellett tömegesen halállal lakolniuk. Az eljárás kimondott célja az országos reménytelenség és kétségbeesés felkeltése mellett, minden akadály elhárítása a jövevények, idegenek korlátlan beözönlése elől.

A vétlen magyarok tömeges kivégzését elrendelő és végrehajtó kormányzat bizonyította ezáltal szélsőséges magyarellenességét. Vérbetiport, megfélemlített, akasztott emberek világa ez. Halálos ellenségei kezében a magyarság sorsa. Olyan világ ez, amilyenről Petőfi utolsó jajkiáltása szól az 1848-49-i szabadságharc mély örvényeiből:

„S ha elbeszéli úgy, amint
Megértük ezeket mi mind:
Akad-e majd,
Ki ennyi bajt
Higgyen, hogy ez történt?
És e beszédet nem veszi
Egy örült, rémülésteli,
Zavart ész meséjének?”
(Petőfi 1849/2008, 310.)

26.) A MAGYAR NÉP ELNYOMÁSA, MEGRABLÁSA - ISTEN ELLENI BÜNTÉNY

A nép, a nemzet a történelem terméke, a történelmi fejlődés évmilliói során, természetes úton alakult ki, ezért *isteni alkotásnak tekinthető*. Kiváltképp áll ez a világ egyik legősibb népére, a szkíta-magyarságra, amelynek őshagyományai páratlan bőségben őrzik az emberiség jórészt emléktelenné tett őskorának, Aranykorának emlékeit.

Hamvas Béla (1943-1995) a következőket írja ezzel kapcsolatban: „A nép nem az egyszerű isteni jelenlét, ami az emberi Én, nem a kétszeres, ami a barátság, nem a tízszeres, ami az apa és a fiú viszonya, nem a százszoros, ami az egy országban lakók viszonya. (...) *A nép Isten tízezerszeres jelenléte*, vagyis az emberiség tízezerszeres jelenléte, vagyis az emberiség tízezerszeres jelenléte istenben. Mert azzal, hogy a népben élek, az isteni létben nemcsak magam jelentem és képviselem magam, hanem jelent engem és képvisel engem minden lény, aki velem együtt a népben él, és én képviselem és jelentem mindazokat, akik velem együtt a népben élnek. Ez az első: *a nép a szakrális, és pedig a tízezerszeresen szakrális közösség*. (...) Az archaikus korban azonban tudták, hogy az ember szellemi Énjében élő Isten a sok arculat közül csak egy, a másik arculat az, hogy Isten a közösségben él.” (Hamvas 1995, 349-350.). Ha igaz van Hamvas Bélának, úgy itt, nálunk, tízezerszeresen megtiporták, meggyalázták Istent.

27.) A MAGYAR ŐS-SZELLEM MENEKÜLÉSE

Péter király uralma alatt mélypontra süllyedt a nemzet. Ha egy korai Herder sötétlátóan az akkori állapotokat szemügyre veszi, kimondhatta volna, hogy a magyar nemzetre már csak rá kell vonni a halotti gyászlepleket és világnyi nagy betűkkel ráírni: *fuit! fuit! fuit!*

Meghalt. Kiszenvedett. De a tetszhalott Néptitán még élt, még vergődött. Iszonyú életerejét az ősidőkből hozta. A vasigával lebéklyózott nemzet újra meg újra feltámadt. S koronáját eldobva, bukva, futva-futott az áruló király. Vele futottak a megszálló hadak. Mert a nép, a nép egyemberként állt a magyar szabadság zászlai alá. Ez mentette meg a magyart, semmi más, a magyar nép évszázadokon át tartó, elemi erejű szent szabadságháborúja, egyemberként való halálmegvető összefogása.

A teljes visszafordulás azonban mégis lehetetlennek bizonyult. I. Endre király, akit a nép emelt a trónra, rejtélyes körülmények folytán a nép ellen fordult és visszarakta kezére-lábára a láncokat. Ugyanez következett be a helyébe ültetett I. Béla esetében. Menekülésre kényszerültek az ősi szent igék, nem tudván, hova bújjanak a sátáni karmok elől, földbe, vízbe, mennybe, lélek mélyébe rejtekezzenek? Menekülni kezdtek a csodálatos népének, menekülni az ősvilág fájáról leágazott mesék, varázsigék, táltosok igazságai, s menekülni jeges országba, fagyos földre, föld alá a regősök, lehelek, kobzosok, és velük menekült a régi magyar élet minden felcsillagzó nyoma, menekült a hősök emléke is a parasztok istállóiba, menekült maga a magyar ősnyelv is, a titkok nyelve, menekült a magyar ősműveltség teljes világa, oda, ahova már nem érhetett el a hagyományirtás ördöge, a parasztok szájhagyományaiba, népköltészeti remekeibe, tündérhit-regéibe, mikben a szabad magyar őskor világa egybefonódik az Aranykor emlékezetével. Ott évelte át föld alatt sarjadozó növényzetként az évszázadokat, hogy onnan időik jobboldaltól felszínre törjön, és újjal kivirágozhasson.

28.) A TÖRTÉNEK TÖMÉNY EGYBEFOGLALÁSA

A magyarok ősidőkbe visszanyúló páratlan történetének emlékeit, az ősi magyar hagyománykincset, szokáshagyományok átfogó rendszerét, a világraszóló magyar hősöket - Nimród, Hunor és Magor, Góg és Magóg, Kattar, Bendegúz, Atila, Béla, Keve, Kadosa, Csaba, Éllak, Dengizik, Baján, Emese, Álmos, Árpád, Szt. István, Szt. Imre, Aba Sámuel, Levente, Bua, Buhna, Visko, Vata, Rasdi, Gyula és még számtalan magyar hős emlékét -, a magyarságnak a világon a maga nemében egyedülálló, tízezer éveket átívelő visszatérési mondáinak - Csodaszarvas-, Hadak útja, Maotiszi mondanakör - emlékezetét, a magyar őstudomány, ősirás, őskódexek ereklje-emlékeit, az ősmagyar napistenhit és hiedelemvilág minden nyomát, a magyarság hajdani nagyságának minden emlékét - homályba döntötték, kiirtották, kitorölték a nemzet és az emberiség tudatából.

A magyar hősök helyébe idegen hősöket állítottak,
a magyarok hőstettei helyett idegen ál-hőstetteket,
a Magyarok Istene helyett idegen istent,
a magyarok ősvallása helyébe idegen vallást,
a magyar nép ősi volta helyett idegen nép hazudott ősiségét,

a magyarok ősi magas kultúrája helyébe értéktelen szellemi kacatot,
a magyar hagyományok helyébe idegen hagyományt,
a magyar történelem helyébe idegen nép történetét,
a magyar mondavilág helyébe idegen mondákat, legendákat,
a magyar írás helyébe idegen írást,
a magyar nyelv helyébe idegen nyelvet,
a magyar viselet helyébe idegen viseletet,
a magyar védművek, védvárak helyébe az idegen vallás bálványgépezeteit,
magyar vezetők helyébe idegen vezetőket,
magyar énekesrendek helyébe idegen énekeseket,
a magyar haza szeretete helyébe lelki zavarodottságot, kifosztottságot, közönyt, idegen hazák, népek magasztalását,
a magyar személyi és közszabadság helyébe idegen szolgaságot,
a magyar alkotmány helyébe lélek és sorstipró idegen alkotmányt,
a szabad véleménynyilvánítás helyébe durva szellemi terrort, lélekfojtogató, gyilkos tilalmakat, szellemi eltipratást,
a létfontosságú magyar összetartozás helyébe széthullást, zavarodottságot,
az évezredek kialakította magyar önérték helyébe mesterségesen keltett hamis büntetést, szolgálai alázatot, önalávetést,
a nemzeti önvédelem helyébe nemzeti önfeladást,
hivatástudat helyébe céltalanságot, olcsó és hamis túlvilág-vigaszt,
pehelyként foszló, céltalan életet.

Unos-untalan azt hirdették, a hatalmi hírverés minden eszközével: Engedjétek kirablani és megölni magatokat! Bocsássatok meg ellenségeiteknek. Imádjátok azt, aki megront, tönkretesz és testi-lelki hurkot von a nyakatokra, de legalábbis ne lázongjatok ellene! Ne merészeljétek agyátokat gondolkodásra használni, szátokat kinyitni! Szolgáljátok zokszó nélkül igábadöntőiteket, ily módon érdemlitek ki a mese-túlvilág üdvösségét. Mondjátok le mindenről, minden javatokról, életetekről, jövőtökről is, készségesen! Mondjátok le arról, hogy visszavágjatok, törődjétek bele az örök szolgaságba önként és dalolva, csókoljátok meg a rátoksújtó kezét és a belétekrúgó lábat, és akkor minden jó lesz, örökkön örökké, ámen, ámen.

De mégse! A magyar nemzet nem törődhet bele nemzeti szabadságának semmilyen korlátozásába! a történelmi Magyarországnak fel kell támadnia! A magyar nép szavának ismét isten szavának kell lennie!

IRODALOMJEGYZÉK

- A Nibelung-ének: ó-német hősköltemény. 2004. Ford.: Szász Károly. Gödöllő.
- A régi magyar költészet remekei: a legrégibb időktől Kisfaludy Károlyig. 1903. Szerk.: Endrei Zalán. Budapest.
- Ammianus Marcellinus i.sz. 392/1917. Reánk maradt történeti könyvei. II. Budapest.
- Anonymi (P. Magistri) MCMXXXVII. Gesta Hungarorum. In Scriptores Rerum Hungaricarum. Budapestini.
- Anonymus 1200 k./1975. Gesta Hungarorum. Ford.: Pais Dezső. Budapest. (Hasonmás kiadás)
- Beér János és Csizmadia Andor 1966. Történelmünk a jogalkotás tükrében. Budapest.
- Bíborbanszületett Konstantin 952/1950. A birodalom kormányzása. Budapest.
- Bod Péter 1766. Magyar Athenas avagy az Erdélyben és Magyar-országban élt tudos embereknek, nevezetesebben a' kik valami, világ eleibe bocsátott írások által esmérete-sekké lettek, 's jo emlékezeteket fen-hagyták.
- Boncz Ferenc 1876. A magyar közigazgatási törvénytudomány kézikönyve I-III. Budapest.
- Chronica Hungarorum 1473/1973. Budapest. (Hasonmás kiadás)
- Csíki Székely Krónika 1533/2000. Szerk.: Bencsik András. Budapest.
- Érszegi Géza (szerk.) 2004. Árpád-kori legendák és intelmek. Budapest.
- Grandpierre K. Endre 1989. Lajos Király három halála és négy temetése. Történelmi oknyomozás. Budapest.
- Grandpierre K. Endre 1990. Aranykincsek hulltak a Hargitára. A magyarok eredete a Tárih-i-Üngürüsz tükrében. Budapest.
- Grandpierre K. Endre 1991. Királygyilkosságok. Hogyan haltak meg a magyar királyok? Budapest.
- Grandpierre K. Endre 1993. Miként menthető meg a magyar nemzet. Budapest.
- Grandpierre K. Endre 1993/2008. A magyarok Istenének elrablása, avagy a magyar faj nagy elárultatása. Budapest.
- Hajnik Imre, Dr. 1896. Egyetemes Európai Jogtörténet a középkor kezdetétől a francia Forradalomig. Középkor. Budapest.
- Hamvas Béla 1995. Scientia Sacra. Az őskori emberiség szellemi hagyománya. II. kötet. Budapest.
- Képes Krónika 1360 k./1986. Ford.: Bellus Ibolya. Budapest.
- Kézai Simon 1283 k./1984. A magyarok viselt dolgai. A magyar középkor Irodalma. Budapest.
- Kisfaludy Károly 1900. Kisfaludy Károly Összes Művei. Budapest.
- Korbuly Imre, Dr. 1877. Magyarország közjoga, illetőleg a Magyar Államjog rendszere. Budapest.
- Montesquieu 1734/1975. A rómaiak nagysága és hanyatlása. Ford.: Szávai János. Budapest.
- Petőfi Sándor 2008. Klasszikus Magyar Líra - Petőfi Sándor II. Budapest.
- Szemelvények az 1526 előtti magyar történelem forrásaiból I. 1980. Szerk.: Bolla Ilona és Rottler Ferenc. Budapest
- Táncsics Mihály 1874. Nyiltlevél Müller Miksa tanárhoz. „Legrégibb nyelv a magyar” című munkám bevezetéseül. Budapest.

Thuróczy János 1486/1978. A Magyarok Krónikája. Budapest. (Hasonmás kiadás)
Werbóczy István 1514/1897. Hármaskönyve. Magyar Törvénytár. Budapest.